

**ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
ІНФОРМАЦІЙНЕ УПРАВЛІННЯ**

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
26 листопада 2008 р., середа**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

Олександр Лавринович: «Бюджет наступного року — це головний антикризовий документ» "Голос України"3

Перший заступник Голови Верховної Ради зазначив, що в українському політикумі мають бути знайдені адекватні рішення для уповільнення тих негативних процесів, які є в українській економіці. «Для цього необхідно мати сильний уряд і надійну підтримку його в парламенті».

Іноді краще жувати льодяники... Іван Дідушок, "Україна молода"4

Міністерство назвало «дисонансом» тезу Януковича про реанімацію Єдиного економічного простору в рамках СНД. «Відомо, що після започаткування переговорів з ЄС про всебічну та поглиблену зону вільної торгівлі питання щодо формування СЕП втратило свою актуальність. Тим паче, що курс на європейську інтеграцію, невід'ємною складовою якого є створення зони вільної торгівлі, завжди підтримувався Партією регіонів».

Рада в холостую Вячеслав Шрамоч, "Известия в Украине"4

Народные избранники смогли принять 119 законов из 3407 зарегистрированных законопроектов. Для сравнения: Верховная Рада V созыва за свой первый год выдала на-гора вдвое больше нормативных документов — 223 закона.

Во Львовском облсовете экономят на депутатах Вероника Савченко, "КоммерсантЪ" (Украина)6

По мнению Л.Захарчишина, речь шла не об экономии денежных средств. "Данный процесс связан прежде всего с политическим реформированием должностей. Для меня лично увольнение не было неожиданностью, ведь я представляю малочисленную фракцию 'Пора'. Думаю, следующим шагом станет попытка выразить недоверие главе облсовета М.Сенюку".

Президент наградил «регионала» «За заслуги» "Вечерние вести"6

Глава государства подписал Указ о награждении орденом «За заслуги» II степени главы Донецкого областного совета А.Близнюка.

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

Николай Томенко "Спикером станет лишь тот, кто поддержит антикризисные законопроекты Кабмина" Корреспондент.net Украина6

Об этом том он заявил во время встречи с хозяйственным и депутатским активом города Ромны и Роменского района Сумской области.

Николай Томенко: "Президент строит Украину диаспоры" Инна Ведерникова, Обозреватель7

"А вот с кризисом, конечно, сложнее. Здесь вместе с Тимошенко может провалиться страна. И в этом случае как-то уж совсем безнравственно мыслить категориями рейтинга. Тем не менее в кулуарах Рады на этот счет ведутся довольно странные дискуссии. Фразы оппонентов типа

«Давайте ее снимать в марте,.. нет, лучше в апреле, когда страна уже по-настоящему бахнется...» вошли в разряд повседневных. Народ охватила какая-то паранойя. Цинизм политиков, готовых положить страну ради того, чтобы вместе с ней «уже никогда не поднялась и Тимошенко», по-моему, достиг верхней точки. После нее страны действительно не будет. Для Ющенко и Януковича в том числе».

"Лавринович стане спікером, якщо Янукович відмовиться від прем'єрських амбіцій", – Фесенко *Західна Інформаційна Корпорація*..... 17

"Найбільш цікавий і парадоксальний варіант, який може реалізуватися у Верховній Раді, – це домовленості між БЮТ і Партією регіонів. Якщо ПР погодиться на те, що Тимошенко залишається Прем'єром, тоді посада спікера відійде до Партії регіонів. Ним може стати Лавринович або якийсь інший "регіонал".

Майдан: думати про майбутнє *Микола Катеринчук, народний депутат України, лідер Європейської партії, Українська правда* 17

"Не варто шукати нового месію. Не може одна людина зробити економічне, соціальне і політичне диво. Реальні позитивні зміни в суспільстві можуть стати наслідком лише спільних дій політиків, громадянських активістів, мільйонів пересічних громадян. Як це до речі було і на Майдані. Але ми маємо також пам'ятати, що зараз потрібні не одноразові дії, а спільна стратегія оновлення країни та структурні реформи. І це другий урок".

Святослав Олійник: «Все одно, з ким сидіти в одній шлюпці у той час, як корабель тоне» *Святослав Хоменко, Главред* 18

Якщо уряд не почне ефективно протидіяти кризовим явищам, багато в чому – створеним штучно, то найближчим часом Україна на додачу до існуючих проблем отримає і соціальний вибух. На цьому тлі більшість парламентарів готові приєднатися до будь-якої коаліції, яка буде сформована їхніми партійними лідерами. Про це розповів народний депутат від фракції БЮТ С.Олійник.

Ноябрьський цейтнот *Владимир Поляков, Вовремя.info*..... 22

Если 2 декабря выберут спикером А.Мартынюка – это будет означать возобновления союза ПР и БЮТ, если И.Плюща, то создание ситуативного большинства ПР и президентской части НУНС. В противном случае избежать конституционного референдума или отмены политреформы уже не удастся.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

В Украине стартовала компания Организации объединенных наций против насилия *Интер, Подробности* 24

Реприхватація повертається або в кого відберуть цього разу "Студія "1+1", ТСН..... 25

Визначати зовнішньополітичні пріоритети України може лише Президент та Верховна Рада *5 канал, Час новин*..... 27

Антимонопольний комітет України перевіряє обґрунтованість встановлених "Укрпоштою" комісій *ICTV, Факти*..... 27

Голодовку объявили журналисты 34-го Телеканала Днепропетровска *ТРК "Украина", События*..... 27

Домовилися "Нафтогаз" частково розрахується з "Газпромом" *СТБ, Вікна-новини* 28

Олександр Лавринович про ризики відсутності Голови Верховної Ради України *Радіо Ера-FM, Від першої особи*..... 29

Олександр Лавринович: «Бюджет наступного року — це головний антикризовий документ»*"Голос України"*

Перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр Лавринович зустрівся із Надзвичайним та Повноважним Послом США в Україні Вільямом Тейлором. Сторони обговорили спільну політичну та економічну ситуацію в Україні та США, обмінялися думками щодо шляхів мінімізації впливу світової фінансової кризи на економіку обох країн.

На початку зустрічі Вільям Тейлор висловив упевненість у тому, що з обранням Барака Обама президентом Сполучених Штатів Америки відносини між Україною та США плідно розвиватимуться. Адже, за словами посла, «добрі стосунки між Україною та США підтримують і республіканці, і демократи». Водночас він звернув увагу на те, що ситуація в економіці обох країн та країн світу є досить серйозною, і уряди країн стикаються з великими складнощами. Саме тому, наголосив В. Тейлор, країни потребують сильного керівництва.

Перший заступник Голови Верховної Ради зазначив у цьому контексті, що в українському політикумі мають бути знайдені адекватні рішення для уповільнення тих негативних процесів, які є в українській економіці. «Для цього необхідно мати сильний уряд і надійну підтримку його в парламенті», — зазначив О. Лавринович. Він додав, що знайти порозуміння хоч і не просто, але вже є певний досвід розв'язання проблем між непримиренними опонентами. Він висловив упевненість, що рішення, які сприяли б ефективній роботі парламенту, буде знайдено.

О. Лавринович вважає, що нинішній тиждень буде вирішальним у пошуках спільних рішень між політичними силами українського парламенту. За його словами, у Верховній Раді може бути створена тимчасова більшість без створення коаліції. «Уряд без коаліції не є ефективним на тривалий час, але з урахуванням нинішньої ситуації в Україні такий варіант також можливий», — зазначив Перший заступник глави парламенту. Він наголосив на тому, що «бюджет наступного року — це головний антикризовий документ, який необхідно ухвалювати найближчим часом».

Під час зустрічі В. Тейлор нагадав, що міжнародна підтримка нашої країни ґрунтується саме на повазі до закону і права. Для України важливо поважати свою Конституцію і закони, сказав він.

У свою чергу О. Лавринович висловив сподівання, що Україна не буде наодинці у подоланні впливу світової кризи і очікує на міжнародну підтримку.

Перший заступник Голови Верховної Ради наголосив, що у зовнішній політиці Україна вибудовуватиме свої міждержавні стосунки на основі взаємної вигоди та відкритості — і з близькими сусідами, і з ЄС та США.

«Без коаліції Верховна Рада недієздатна і не зможе довго працювати», — вважає Перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр Лавринович. Таку думку він висловив в ексклюзивному інтерв'ю часопису «Экономические известия».

За словами О. Лавриновича, про це свідчить перебіг подій навколо парламенту, що відбувалися протягом останнього року. Утім, нагадав О. Лавринович, «у вересні, коли була технічна домовленість двох фракцій про спільне планування роботи, ми (народні депутати. — Ред.) вирішили більше питань, ніж протягом року».

На переконання О. Лавриновича, головне питання сьогодні полягає в тому, чи спроможна Верховна Рада далі працювати, чи ні. При цьому він зазначив, що «обрання спікера це питання не вирішує».

«Відповідно до Конституції, уряд підконтрольний і підзвітний парламенту, і Рада його формує. Якщо у парламенті не існує коаліції, — уряд безприв'язний і безвідповідальний. А це небезпечно для країни», — зауважив О. Лавринович. Тому, пояснив він, «ведуться переговори між всіма, без винятку, фракціями». І хоча, за його словами, сьогодні ніхто не спроможний відповісти на запитання, чим завершиться переговорний процес, у парламенті є розуміння необхідності вирішення головного питання: чи працюватиме парламент відведений йому Конституцією термін?

«Це внутрішньопарламентська проблема. Якщо ми не зможемо її вирішити, то єдиним виходом буде обрання нового складу Верховної Ради», — наголосив політик і додав: «Хоча поки що я маю підстави сподіватися, що цей парламент працюватиме весь відведений йому термін — до 2012 року».

<http://www.golos.com.ua/article/1227625015.html>

Іноді краще жувати льодяники...

Іван Дідушок, "Україна молода"

Міністерство закордонних справ України засудило виступ Віктора Януковича на з'їзді партії «Єдина Росія» в Москві, бо голова Партії регіонів порушив там «деякі питання зовнішньої політики України». «Не заперечуючи в цілому право народного депутата на висловлення своєї позиції, хотіли б зауважити, що визначення зовнішньополітичних пріоритетів України належить до виключної компетенції Президента України та Верховної Ради України, а не лідерів політичних партій», — ідеться в коментарі прес-служби МЗС, опублікованому на сайті відомства.

Міністерство назвало «дисонансом» тезу Януковича про реанімацію Єдиного економічного простору в рамках СНД. «Відомо, що після започаткування переговорів з ЄС про всебічну та поглиблену зону вільної торгівлі питання щодо формування ЄП втратило свою актуальність. Тим паче, що курс на європейську інтеграцію, невід'ємною складовою якого є створення зони вільної торгівлі, завжди підтримувався Партією регіонів», — зазначає зовнішньополітичне відомство.

МЗС також засудило коментар Януковича щодо подій у Грузії, відзначивши: «Політик національного масштабу відверто асоціював себе з позицією держави, яка вдалася до непропорційного застосування сили, грубо порушила норми міжнародного права і, визнавши незалежність Південної Осетії та Абхазії, була засуджена міжнародним співтовариством».

У відповідь прес-служба Партії регіонів заявила, що «пріоритети зовнішньої політики в Україні визначає все ж парламент». «Саме тому, що Конституція у нас давно перетворилася на чисту формальність, чиновники дозволяють собі вказувати керівникові найбільшої фракції Верховної Ради і найвпливовішій партії в Україні, що йому і де казати», — скаржаться «регіонали».

Що ж до ЄП та зони вільної торгівлі, то партія Януковича вважає, що з остаточним вектором тут іще не все ясно. «Успіхи нашої дипломатії на шляху до зони вільної торгівлі з ЄС відомі. Вони приблизно там, де й безвізовий режим України з Євросоюзом, набуття ПДЧ [у НАТО] та багато інших проєктів, які інакше, ніж проєктами, не назвеш», — констатують у «Регіонах».

<http://www.umoloda.kiev.ua/number/1297/180/45860/>

Рада в холостую

Вячеслав Шрамович, "Известия в Украине"

23 ноября исполнился ровно год с того дня, как депутаты VI созыва вошли в зал Верховной Рады. Дату никто не отмечал — ни сами парламентарии, ни рядовые украинцы. Политикам нечем похвастаться перед своими избирателями.

Чем может похвастаться нынешний парламент

Годовщина могла и не состояться. Благодаря финансовому кризису Президент Украины повременил со вторым указом о роспуске парламента. А если бы распустил, особого вреда для страны не было бы. И депутаты, и эксперты хором отмечают, что этот парламент работал крайне неэффективно. Народные избранники смогли принять 119 законов из 3407 зарегистрированных законопроектов. Для сравнения: Верховная Рада V созыва за свой первый год выдала на-гора вдвое больше нормативных документов — 223 закона.

Эксперты считают, что причина кроется в политическом кризисе. «Верховная Рада доказала, что сегодня у нас нет политики, а существует сплошная политехнология. Политики не имеют никакой общей платформы для того, чтобы работать эффективно. Сейчас у парламента есть много полномочий по формированию правительства, но он абсолютно не смог поддерживать работу Кабинета Министров законодательно», — резюмирует глава совета Лаборатории законодательных инициатив Игорь Когут. Депутаты согласны с экспертами. И если некоторые из них еще могут вспомнить кое-какие принятые законы, то коммунист Леонид Грач радикален: «Рада работала абсолютно непродуктивно. Не могу назвать ни одного принятого закона, который действительно улучшил ситуацию в стране». А вот представитель фракции «Наша Украина — Народная самооборона» Владислав Каськив хвалит коллег: «Все политические силы предыдущей эпохи показали свою неэффективность. Все то, что мы так тяжело пережили в этом году, думаю, обернется позитивом, и следующий год станет временем значительных реформ и выходом Украины на качественно новый уровень». Представитель фракции Блока Литвина Олег Зарубинский считает так: «Если посмотреть, сколько реально парламент работал в пленарном режиме и отбросить все факты блокирования трибуны и системы «Рада», запускания воздушных шаров и так далее, то останется всего несколько недель, во время которых реально можно было работать. В комитетах работа шла более плодотворно».

Стахановцами на ниве законотворчества можно назвать «регионалов» Николая Азарова и Сергея Кивалова, «нашеукраинцев» Юрия Ключковского и Романа Зварича, «timoшенковца» Сергея Терехина, коммуниста Петра Симоненко а также «литвиновца» Олега Зарубинского. Каждым из них было разработано по несколько десятков законопроектов, часть из которых в итоге стала законами. А вот двойку за год работы в парламенте можно поставить бизнесменам с депутатскими значками. Они не то, что законы не хотят придумывать, но даже в парламент не ходят. Ни одного законопроекта и ни одного выступления в парламенте не было у «регионала» Рината Ахметова. В стенах парламента его никто не видел с момента присяги. «Не отстают» от самого богатого человека Украины «timoшенковцы» Тариел Васадзе, Богдан Губский и Константин Жеваго. Однако стоит отметить, что они все же по несколько раз выступали в парламенте с места, а кое-кто из них — даже с трибуны. «Откровенно говоря, так было всегда. Хуже то, что лидеры политических сил не заинтересованы в завоевании авторитета конструктивной работой. Скорее наоборот — они стремятся добиться повышения собственного рейтинга, блокируя инициативы своих оппонентов. «Работают на деструктив, — говорит директор Центра политико-правовых реформ, депутат II и III созывов Игорь Колиушко. — Но обычно самыми продуктивными были второй и третий годы работы созывов, а за первые 12 месяцев парламентарии только привыкали к режиму работы Верховной Рады и разбирались в процедурах». Ну что ж, подождем.

Что успели сделать депутаты за год:

- ратифицировали протокол о вступлении Украины во Всемирную торговую организацию;
- усовершенствовали закон о Кабинете Министров;
- ужесточили нормы законодательства о рекламе алкоголя и сигарет;
- приняли закон о престижности шахтерского труда;
- ужесточили ответственность за насилие в семье;
- повысили штрафы за нарушение правил дорожного движения;
- ликвидировали Тендерную палату, с которой связывали коррупцию при государственных закупках;

- приняли закон о нотариате;
- доработали законодательство об альтернативных источниках энергии (в т.ч. ввели понятие «зеленый тариф» в электроэнергетике);
- усовершенствовали законодательство об акционерных предприятиях;
- приняли «антикризисный» закон.

<http://www.izvestia.com.ua/?/articles/2008/11/25/184155-1>

Во Львовском облсовете экономят на депутатах *Вероника Савченко, "Коммерсантъ" (Украина)*

Вчера на сессии Львовского облсовета депутаты уволили двух заместителей председателя облсовета – Мыколу Горыня (фракция "Наша Украина") и Льва Захарчишина ("Пора"). Данное решение было принято "в целях экономии бюджета". Перед процедурой голосования господин Горынь сообщил, что сам написал заявление об увольнении. "Я давно собирался уйти, чтобы сохранить деньги для нормальной работы секретариата совета. Но уйду еще по одной причине – мы перестали быть моральными политиками", – сказал он.

По мнению Льва Захарчишина, речь шла не об экономии денежных средств. "Данный процесс связан прежде всего с политическим реформированием должностей. Для меня лично увольнение не было неожиданностью, ведь я представляю малочисленную фракцию 'Пора'. Думаю, следующим шагом станет попытка выразить недоверие главе облсовета Мирославу Сеньку", – предположил он.

Результаты голосования (увольнение поддержали 109 из 120 депутатов) разочаровали господина Сеньку. Он полагает, что имела место фальсификация голосов, и не скрывает, что ему очень жаль терять двух заместителей-профессионалов, так как это негативно отразится на эффективности работы.

<http://www.kommersant.ua/doc.html?docId=1081199>

Президент наградил «регионала» «За заслуги» *"Вечерние вести"*

Глава государства подписал указ о награждении орденом «За заслуги» II степени главы Донецкого областного совета Анатолия Близнюка.

Как сообщается в Указе, г-н Близнюк удостоен государственной награды за особый вклад в социально-экономическое и культурное развитие Донецкого области и многолетний добросовестный труд. Орденосеиц занимает должность главы Донецкого облсовета с апреля 2006 года. Одновременно Анатолий Близнюк является заместителем председателя областной организации Партии регионов Бориса Колесникова.

<http://vvnews.info/article.aspx?a=10821>

Інтернет-ЗМІ

Николай Томенко "Спикером станет лишь тот, кто поддержит антикризисные законопроекты Кабмина" *Корреспондент.net Украина*

Заместитель Председателя Верховной Рады Николай Томенко заявил, что спикером парламента может стать только тот кандидат, который поддержит принятие правительственных антикризисных законопроектов. Об этом он заявил во время встречи с хозяйственным и депутатским активом города Ромны и Роменского района Сумской области.

Николай Томенко отметил, что "на следующей неделе парламент должен принять ряд законопроектов, которые правительство подало в парламент в поддержку граждан, сферы

Інформаційне управління апарату Верховної Ради України

строительства, сельского хозяйства и других отраслей в условиях социально-экономического кризиса в Украине".

По его словам, правительство предложило ряд законопроектов, направленных на минимизацию влияния мирового финансового кризиса на экономику Украины. В качестве примера бютовец привел законопроект об обязательстве государства помочь в достройке жилых домов со степенью готовности свыше 70% 2008 года и свыше 50% 2009 года. Кроме того, в соответствии с законопроектом, государство берет на себя обязательство после завершения такого строительства уплатить первый взнос в размере 30% стоимости строительства для приобретения молодыми семьями жилья.

"Целый ряд стимулирующих мер предложен Кабмином и для села в сегодняшних условиях. Это - сохранение НДС и фиксированного налога для хозяйств, таможенное ограничение на ввоз в Украину сельскохозяйственной продукции, пролонгация кредитов и государственная поддержка хранения зерна, собранного в этом году и тому подобное", - отметил Николай Томенко.

При этом он заметил, что указанные законопроекты можно будет принять только после того, как будет избран Председатель Верховной Рады Украины. "Но я убежден, что спикером может стать лишь тот человек, который поддержит принятие этих и других законопроектов, направленных на защиту Украины от социально-экономического кризиса", - сказал Томенко.

Как сообщалось, 23 ноября, депутат от БЮТ Наталья Королевская заявила, что Председателя Верховной Рады Украины необходимо выбирать только после создания коалиции.

<http://korrespondent.net/ukraine/politics/659323>

Николай Томенко: "Президент строит Украину диаспоры"

Инна Ведерникова, Обозреватель

То, что известный бютовец, а ныне вице-спикер ВР Николай Томенко всегда имел и имеет свой собственный взгляд на происходящее, к тому же часто отличный от генеральной линии партии, не секрет. Общеизвестно также, что Николай Владимирович без стеснения привык своими взглядами с общественностью делиться. Конечно, если та готова внимать его словам и не слишком часто перебивать несерьезными вопросами.

Я же нарушила покой высокого кабинета как раз в тот момент, когда бютовец вел душевную телефонную беседу с одним из полевых командиров Майдана. Томенко и Стецькив обсуждали варианты празднования своей главной даты. Пожалуй, вопреки всему, что произошло с их четверкой (а в полевых командирах ходили еще Филенко и Луценко), а также со страной за последние четыре года. Возможно, именно благодаря такому приподнятому настроению вице -спикер и согласился так оперативно поговорить по душам. Чем, признаю, заставил автора сильно поволноваться при подготовке к этому однозначно непростому тет-а-тету.

Надо сказать, что Томенко сегодня не входит в число тех однопартийцев, чья линия была избрана лидером БЮТ для организации стремительного и не всегда законного фронта сопротивления выборам. Он также один из немногих бютовцев, который оказался в состоянии говорить об ошибках. Своих и своих политических соратников. Возможно, причина подобной смелости Томенко кроется всего лишь в том, что он - гуманитарий со стажем - быстрее остальных коллег по партии и парламенту почувствовал наступление кардинально другого времени. Упустить суть которого, не измениться вместе с ним - значит, добровольно сдать свои позиции другому поколению политиков. Наверное, более гибкому. Возможно, еще более циничному.

Надо сказать, что особенная в канун годовщины Майдана демократичность Томенко подкупила. А презентованные им диски со стихами Василя Симоненко, строки которого он предложил на суд парламентариям в момент общеизвестного голосования за резолюцию по Грузии, настроили на патриотичный лад. «Пусть молчат Америки и России, когда я с тобою

говорю!». Таким вот оригинальным образом бюговец пытался пояснить депутатам позицию своего выдержавшего слишком долгую паузу лидера. И в этом весь Томенко. Копающий в каком-то только ему известном направлении, зато часто находящий аргументы для того, чтобы убедить остальных, что ищет он как раз таки в нужном месте.

Был, правда, один момент в интервью, когда наш диалог чуть было не прервался. При том в самом неожиданном месте. Однако природная мудрость Томенко, в итоге простившего автору немало неудобных вопросов и реплик, позволила нам не только договорить, но и опубликовать интервью без единой правки.

Что ж, на этот раз мой собеседник оказался одним из тех, кто мыслит категориями на порядок выше банального политического словоблудия. Что обнадеживает, даже если между строк, произнесенных Томенко, проглядывается его ярко выраженная партийная принадлежность. Политик, однако.

- Николай Владимирович, как вы собираетесь вместить в завтрашнюю субботу две сбежавшие даты - годовщину Майдана и «роковины» Голодомора? На предмет известных президентских указов в информационном сообществе развернулась довольно бурная полемика. Некоторые циники предложили объединить даты минутой молчания, почтив тем самым и память революции.

- Указ о чествовании памяти Голодомора подписал Кучма еще в 1998 году. Точная дата в указе не фиксировалась, зато обозначался день, выпадающий на четвертую субботу ноября. В этом году праздничная и трагическая субботы совпали. Однако Президенту было под силу развести эти даты и предписать зажечь поминальные свечи, к примеру, 23-го ноября. Или перенести День свободы на 21-е. Почему он этого не сделал – вопрос. Тем не менее надо понимать, что Украина - это государство, вобравшее в себя как героинку Майдана, так и скорбь Голодомора. И в этой ситуации не может быть что-то одно вместо другого. Ющенко же общественную героинку у нас забрал, а трагедию оставил.

- Вы - один из немногих политиков, кто довольно смело и откровенно высказывается и на счет героинки Майдана, и на счет трагедии.

- Когда еще в 2005-м на одном из заседаний правительства Тимошенко Виктор Андреевич в присутствии губернаторов назвал министров охраны здоровья и министра Кабмина «мудаками, которые не в состоянии быстро переселить Министерство здравоохранения в Охматдет и освободить место под резиденцию», для меня героинка Майдана, связанная с Ющенко, закончилась. Я четко осознал, что политическая составляющая революции себя исчерпала. Потом была показательная порка Президентом действий Томенко, Турчинова, Терехина, Тимошенко... Отставка Кабмина и... годовщина Майдана.

На митинге 22 ноября 2005-го я для себя уже подвел итоговую черту под классической историей Оранжевой революции. Тогда же родилась известная фраза Виктора Андреевича, объявившего на первом канале о «роковинах» Майдана. Оговорка по Фрейду. Я написал на этот счет статью на УП, заявив, что наш Президент и Майдан разминулись. С тех пор для меня Майдан - исключительно олицетворение героинки общества и никого другого.

Ведь народ вышел на Майдан бороться за экономические и политические свободы. Это была революция среднего класса, а не партийных лидеров. Однако, кроме завоевания неких политических свобод, нам так и не удалось: а) удовлетворить средний класс; б) обеспечить свободу слова, которую теперь душил в родительских объятиях большой бизнес; в) выполнить обещанное.

- Вы про бандитов в тюрьмах и грандиозную программу Президента «10 шагов навстречу людям»?

- И про это тоже. Показательно, но один из основных итогов Майдана состоит в том, что его оппоненты из событий 2004-го года извлекли уроков больше, нежели его организаторы и участники выполнили своих обещаний. К тому же мы не просто не выполнили взятые на себя обязательства и не построили новую страну, мы умудрились разрушить и то полезное старое, которое существовало до нас.

Налицо тяжелейший кризис системы власти и политической элиты. Формальные внеочередные выборы 2007 года не смогли качественно что-либо изменить. И в 2007-м, и в 2008-м гг. проблема была не в парламенте. Основной конфликт проходил и проходит по линии Президент - Кабмин. И при этом не принципиально, какая фамилия у его главы – Янукович или Тимошенко. Таким образом, по истечении четырех лет президентского правления можно констатировать, что Ющенко так и не смог встать над ситуацией и потерял доверие людей. А только оно могло помочь Виктору Андреевичу провести в стране непопулярные, но необходимые реформы. А также уверенно войти в 2010-й год для того, чтобы на равных бороться с соперниками за президентское кресло.

- А вам не кажется, что и Юлия Владимировна – носитель немалого рейтинга и на сегодня второй человек в государстве – также не использовала своих возможностей для проведения таких реформ? Складывается впечатление, что в момент второго пришествия Тимошенко в Кабмин фактор Балогги позволил ей с облегчением спрятать под сукно свой «Украинский прорыв», начать демонстративно терпеть происки конкурентов, а потом переключиться на привычные боевые действия.

- Я не уполномочен выступать адвокатом Юлии Владимировны, однако скажу, что нельзя провести реформы, когда у тебя в парламенте поддержка в 155 депутатов! Нельзя и все! Если же вы помните, центробежные силы в НУ-НС сразу дали о себе знать. Таким образом, демократическая коалиция в 227 голосов оказалось коалицией, созданной исключительно под избрание спикера и премьера. К тому же у меня твердое убеждение, что пока мы живем в стране, где Президент избирается всенародным прямым голосованием, именно он должен быть вдохновителем и инициатором реформ. Если бы так случилось в Украине, то Ющенко был бы заинтересован и в балансе власти, и в рабочем парламенте, и в действующем Кабмине.

- То есть, если, сидя на троне, давать кому-то по носу, то только тому, кто тормозит твои реформы?

- Безусловно! И 2005 год был в этом плане идеальным. Теперь, конечно, ситуация изменилась. При поддержке в 5 % нужно было найти в себе силы хотя бы не мешать. Президент же абсолютно не различает этих нюансов. В этом трагедия катастрофичного обвала его рейтингов. Удивительно, но Ющенко до сих пор ведет себя как лидер общественного доверия! Складывается впечатление, что его добивает собственная команда. Не задумываясь при этом, что Президент нуждается в диаметрально противоположных инициативах, которые захочет поддержать вся страна. Ющенко же тянет на себя вещи, которые не то что непопулярны – непонятны большинству населения.

При всем моем уважении к памяти погибших во время Голодомора, оценивать деятельность губернаторов по количеству тематических памятных знаков, установленных на деньги бюджета, абсурдно! Впрочем, как и проводить среди школьников конкурс о Голодоморе. Мне кажется, что здоровому человеку априори не придет в голову такая идея. У нас же киевский мэр рапортует Президенту об успешном проведении конкурса. Позвольте тогда уточнить, что дети рисовали в своих рисунках? Господа, пощадите психику живых детей!

- Николай Владимирович, вы сейчас коснулись очень тонкой и опасной темы. Я лично не всегда могу подобрать слова для того, чтобы, с одной стороны, выразить боль, которую чувствую в связи с пережитым людьми в тот период, с другой, деликатно обозначить настойчивые ощущения, что меня ведут не по тому кругу.

- Но кто-то же должен, наконец, начать подбирать эти слова! Я, к примеру, начал с конкретного дела - пытаюсь воплотить в жизнь проект «Украине нужны герои». И когда меня просят объяснить, в чем отличие моих гуманитарных идей от идей Президента, говорю следующее: Ющенко продвигает трагическую Украину, Томенко – героическую. Он - за бюджетные деньги, а я - за свои и своих друзей. Поэтому мои проекты довольно краткосрочны и малобюджетны – ведь красть у своих друзей как-то стыдно. О том же, что происходит на вселенских стройках Президента, можно не в одном журналистском расследовании рассказать...

- Рассказывали. «Зеркало недели» в начале года масштабный разбор полетов команды Дидковского на «Мистецьком Арсенале» устроило. Однако Президент не читает журналистских расследований.

- Есть официальные документы и по Батурину, и по Арсеналу... Торжества по Голодомору также не стали исключением. Как мне рассказывали в регионах, повсеместное создание памятников на скорую руку гарантирует сегодня чиновникам 40-процентный откат. Бюджетные деньги текут рекой. Знает ли об этом Президент?

Однако самое печальное - другое. Трагедия нашего Президента в том, что он - прекрасный финансист и экономист, при этом не владеющий системными знаниями в гуманитарной сфере, вдруг взялся за реализацию в Украине масштабного гуманитарного проекта. И дело даже не в том, что Ющенко заикнулся на трагедиях украинского народа, дело в том, что он решил строить Украину для диаспоры.

- А я думала, эта крамольная мысль живет только в моих мозгах. Месяц назад имела длительную беседу с одним из нерядовых представителей нью-йоркской диаспоры. Ощущение одно: уехавшие из страны еще в 40-е гг. готовы беспрерывно аплодировать каждому шагу Ющенко только потому, что он «наводит порядок» в обидевшем их прошлом – УПА, Голодомор... При этом обеспеченная жизнь там априори исключает у представителей диаспоры рассуждения на тему провала Ющенко как государственного деятеля, не сумевшего наладить достойную жизнь тем, кто остался здесь.

- Дело в том, что украинцы, уехавшие из страны либо до войны, либо после, не понимают и не разделяют нашего дальнейшего советского прошлого. Но у нас-то оно было. Плохое или хорошее, но было! И после их отъезда за океан наши деды и родители здесь тоже что-то переживали и делали – восстанавливали разрушенное, строили заводы и шахты, нас, наконец, воспитывали... То есть не получается просто так взять и вычеркнуть чувства и заслуги целых двух поколений. Однажды я был свидетелем одного показательного случая, когда представители канадской диаспоры, попав на какой-то национальный фестиваль с галушками, вышиванками и гопаком, буквально сквозь слезы говорили друг другу, что попали в Украину своей мечты. И их чувства нельзя не уважать. Как нельзя, однако, свести мечту рядового украинца, живущего здесь, к галушкам и гопаку. Президент же, то ли в силу влияния своего ближайшего окружения, то ли каких-то других только ему известных обстоятельств, встал на ценностные позиции исключительно пострадавшей и требующей сатисфакции диаспоры. Это во-первых.

Во-вторых, Ющенко оказался не в состоянии понять, что нельзя взять и своим указом навязать всей стране ценности отдельного региона. Безусловно, мы можем найти понимание в оценках деятельности УПА в Западной Украине, однако натолкнемся на стену молчания в Центральной и Восточной. И вряд ли в этом случае стоит настаивать на каких-то общенациональных решениях. Лучше решать эти вопросы на региональном уровне – приравнивать к участникам войны, давать льготы... То же касается и языка. То есть все это, с одной стороны, довольно простая, с другой - довольно тонкая политика, которая, увы, оказалась не по зубам Виктору Андреевичу.

- Когда ЮВТ во второй раз стала премьером, все СМИ трубили, что ей не только не будут помогать, но еще и повесят на нее всех собак на предмет провалов в экономике – инфляция, зима, высокие цены за газ... Некоторые эксперты назвали этот шаг Тимошенко недальновидным. Ваша команда все понимала и, тем не менее, этот шаг сделала. Расчет какой был?

- Безусловно, мы это понимали. Как понимали и то, что для продуктивной работы парламента необходимо создавать коалицию трех. Однако переубедить Президента в том, что стране нужен Литвин, не удалось. Впрочем, как не удалось переубедить и Тимошенко, что она может сгореть в борьбе с теневой коалицией Секретариата и ПР. Но надо уже привыкнуть к тому, что Юлия Владимировна любит преодолевать трудности. Я вспоминаю ее фразу, произнесенную в момент, когда в 2005 году довольно большая масса людей назначалась Президентом без согласования с Кабмином. Я тогда спросил: «Вы не боитесь, что в результате

накопится критическая масса людей, с которыми вы просто не сможете выполнять свою программу?». «Ничего, - ответила она. – Мы и их заставим работать на нашу команду».

- *Хотите сказать, что ей удалось это в 2008-м?*

- Голосование в Раде любого экономического закона в 2008-м так или иначе затрагивало интересы кого-то из депутатов и всегда гарантировало пару сопротивляющихся голосов разношерстного НУ-НСа. Так что 227 карточек коалиции были просто насмешкой. Особенно, когда появился ЕЦ. Альтернативы подобному развитию событий, увы, не случилось.

- *Но могла случиться оппозиция. Или это не оправдало бы ожиданий партийных спонсоров, изрядно потратившихся на затеянные БЮТОм внеочередные выборы в 2007-м?*

- И без этого, наверное, не обошлось. Однако, я уверен, что не этот фактор стал ключевым, подтолкнувшим Тимошенко все-таки пойти в премьеры. Я думаю, что, как потенциальный кандидат в Президенты, Юлия Владимировна сочла возможный срок пребывания в оппозиции слишком долгим.

- *Долгим опять-таки для итатных олигархов БЮТ, которые обязательно бы попали под пресс власти и в итоге сбежали?*

- Я не присутствовал при консультациях с олигархами, однако могу предположить, что Тимошенко не видела в оппозиции возможности показать какой-то конкретный результат своей деятельности, который бы она могла предъявить избирателю в 2010-м году. Думаю, что она исходила из тезиса, что даже маленький результат лучше, чем принципиальная позиция. Сейчас, конечно, на этот счет можно дебатировать.

- *В итоге на Тимошенко повесили гораздо больше запланированного. Летом случилась «государственная измена», в сентябре, после синхронных голосований с ПР, - «предательство коалиции». И что бы вы не сомневались, на вашего лидера повесят и кризис. При этом груз ответственности окажется на порядок тяжелее того, который прошляпавшая кризис Тимошенко на самом деле заслуживает. Ну, вы же смотрите новости. Уже какие-то альтернативные профсоюзы вышли на улицы требовать отставки Кабмина. (По нашим сведениям, в числе организаторов акций просматривается рука группы Фирташа – Левочкина в ПР, разрываемой очередной междоусобицей теперь уже за влияние на ФПУ).*

- Я думаю, что две опасности мы уже достойно пережили. У меня на столе лежит целая папка социологических исследований. Так вот, что касается Грузии, то выдержанную позицию Тимошенко поддерживает порядка 75% граждан. Да и Генпрокуратура в итоге не нашла предательства в действиях премьера.

- *Но в Западной Украине осадок-то остался...*

- Не радикальный. Что касается развала коалиции, то и здесь перед народом больше провинился Президент.

- *Намекаете, что Юлия Владимировна достойно отыграла эту партию перед электоратом?*

- Мне не надо ни о чем намекать. Об этом прямо говорит народ. А вот с кризисом, конечно, сложнее. Здесь вместе с Тимошенко может провалиться страна. И в этом случае как-то уж совсем безнравственно мыслить категориями рейтинга. Тем не менее в кулуарах Рады на этот счет ведутся довольно странные дискуссии. Фразы оппонентов типа «Давайте ее снимать в марте,.. нет, лучше в апреле, когда страна уже по-настоящему бахнется...» вошли в разряд повседневных. Народ охватила какая-то паранойя. Цинизм политиков, готовых положить страну ради того, чтобы вместе с ней «уже никогда не поднялась и Тимошенко», по-моему, достиг верхней точки. После нее страны действительно не будет. Для Ющенко и Януковича в том числе.

- *Вы на самом деле считаете, что среди ваших коллег-однопартийцев нет таких же циников, которые вот в этот самый момент хладнокровно прикидывают, когда «Юле лучше уйти: до того, как страна бахнется, или после»?*

- Отнюдь. Я знаю их в лицо и веду с ними внутрипартийные дискуссии. Например, я и сегодня убежден, что Тимошенко надо было уйти сразу же после того, как развалилась

демократическая коалиция. Провести пресс-конференцию, назвать вещи своими именами (а ведь работать без бюджета, помощи ФГИ, губернаторов и дееспособной опоры в ВР невозможно) и уйти.

- Однако циники сочли отставку слабостью и пошли «валить» суды? Хотя идея сентябрьского союза с ПР, кажется, тоже в активе этих предприимчивых людей из БЮТа?

- Союз, о котором вы говорите, – в активе всей нашей политической силы. И в основе его лежит наша революционная, однако на сегодня важнейшая идея – новая Конституция. Я до сих пор считаю, что реализация этой идеи могла бы принести много пользы стране. Прежде всего в системе государственной власти. При этом я глубоко изучал социологию и пришел к выводу, что мы могли бы объяснить своим избирателям необходимость подобного временного конституционного союза. Однако пришлось идти «валить» суды...

- Николай Владимирович, сегодня одним из основных подрывных тезисов в адрес лидера БЮТ стала фраза об отсутствии доверия к ЮВТ. Якобы именно это обстоятельство сыграло свою ключевую роль в срыве сентябрьских договоренностей ПР с БЮТ. С другой стороны, бютовцы в кулуарах рассказывают о том, как «сильный лидер» Янукович банально слыл переговоры Ахметову-Фирташу, не получивших от Тимошенко принципиального согласия оставить в покое трубу и шельф. Истина всегда где-то посередине, ведь так?

- На самом деле и ПР, и БЮТ часто критикуют за присутствие в списке миллионеров и миллиардеров. Однако в этом плане мы сильно отличаемся от Партии регионов. Могу вам ответственно заявить, что когда наш Блок принимает какие-либо принципиальные политические решения, миллионеры при этом не присутствуют.

- Ну, для того, чтобы контролировать принятие принципиальных решений, им необязательно где-то присутствовать. Пожалуй, довольно и тет-а-тета с Юлией Владимировной... Кстати, вы – постоянный критик Тендерной палаты и земельной политики Черновецкого, как себя чувствуете, когда слышите фамилии Яценко или Губского?

- Что касается второй части вопроса, то у меня на него два ответа – персональный и институциональный. Во-первых, покажите мне решение суда, и я буду всех «громить» – Яценко и Губского в том числе. Во-вторых, я, как депутат, всегда занимаю объективную позицию по отношению к тому или иному закону. Так, закон о Тендерной палате был коррупционным законом. И я с ним боролся, невзирая на лица и фамилии.

Теперь о влиянии спонсоров на принятие партийных решений. Возможно, какие-то тет-а-тет лидера с олигархами и проходят. Однако сейчас я не могу вам назвать ни одного решения, которое бы пошло вразрез с видением «политиков» БЮТа. Что же касается ПР, то у меня сложилось четкое убеждение, что там политики вообще не имеют никакого отношения к принятию партийных решений. Их миссия – пламенно отстаивать определенное не ими. Бизнесмены же ПР, как известно, сочли, что Виктор Ющенко для них меньшее зло, чем Юлия Тимошенко. Отсюда и провал консультаций, которые велись между нашими политическими силами на уровне политиков и технологов.

Не буду скрывать, что и я в сентябре провел дискуссии с Александром Лавриновичем, которые касались изменений в Конституцию и принятия важных для страны законов. Некоторые из них не просто были приняты в ВР, а подписаны Президентом и сейчас работают. Но изменения в Конституцию были отложены.

- Не секрет, что и в БЮТе была группа, которая выступала категорически против такого союза.

- Действительно в БЮТ есть «патриоты», заиклившись на неких декларативных вещах. Кстати, теперь мало кому интересных. Хотя бы в силу того, что тот же Президент, который в сентябре обвинил нас в сдаче европейских ценностей и сотрудничестве с непатриотичной ПР, а уже в октябре назвал партию Виктора Януковича проевропейской...

- Ну, предположим, непоследовательность - конек не только Ющенко. Провал переговоров с ПР и стремительная игра БЮТ на руку Президенту (сдача законов о следственных комиссиях и Кабмине). Это позволило вашим экс-партнерам заговорить уже не только о недоверии к Тимошенко, но и о ее критичной непоследовательности. При этом сама

Юлия Владимировна зачем-то стала публично отрицать факт переговоров с ПР. Вам не кажется, что это была ошибочная стратегия, рассчитанная, мягко говоря, на глупого избирателя?

- Согласен. Наши аргументы действительно выглядели не очень убедительно. Я вспоминаю заседание фракции. Надо сказать, что идеологам этой стратегии стоило многих усилий убедить депутатов в необходимости такого оперативного шага навстречу Президенту. В итоге ЮВТ и члены БЮТ придерживались публичного мнения, что все законы, принятые совместно с ПР, – правильные, однако для того, чтобы еще раз поклясться в верности демократической коалиции, БЮТ готов их отменить.

- Сколько в этом решении было самой Тимошенко?

- Думаю, что все-таки больше здесь была некой политтехнологической мысли, опирающейся на потери БЮТа в Западной Украине. Перед 2010 годом это плохой сигнал. И политтехнологи не переставали напоминать об этом ЮВТ. К тому же свою роль сыграла и сама ПР, сдавшая переговоры. Похоже, что Юлия Тимошенко, пойдя на молниеносную и демонстративную дружбу с Президентом, отчасти действовала интуитивно.

- С целью хотя бы публично насолить ПР?

- В каком-то смысле. Однако насколько ей это удалось – вопрос. Поэтому лично я из всей этой неоднозначной ситуации извлек несколько уроков. Во-первых, в сентябре нужно было не прятаться и не скрываться, а откровенно объяснить электорату, почему необходим временный союз с ПР. Стоило также честно и квалифицированно рассказать о важности изменения Конституции и создании нормальной системы власти в стране. Во-вторых, после срыва переговоров необходимо было также их подтвердить и открыто пояснить обществу, почему ПР не захотела поработать на страну. Вот здесь бы и трубы, и шельфы пригодились... Ведь на самом деле иногда людям лучше сказать всю правду без утайки, чем в итоге проколоться на очередном изобретении политтехнологической мысли.

- Но где вы были со своим мнением в то время, когда БЮТ принимал эти принципиальные решения?

- Принципиально дебатировал до принятия решения. После – молчал, соблюдая субординацию. И заметьте, если я долго молчу, значит, партия приняла решение, которое я не поддерживаю.

- Хотите сказать, что ваше молчание в то время, когда бютовцы пошли «валить суды», свидетельствовало именно о несогласии с политикой партии?

- Ваш вопрос несколько сложнее, чем может показаться на первый взгляд. Так случилось, что проблема поведения БЮТ в судах оказалась тесно связана с проблемой проведения перевыборов. И здесь я с партией полностью согласен. Парламентские перевыборы и в сентябре, и сегодня – это преступление. Я считал и считаю, что при существующей политической конфигурации плебисцит абсолютно бессодержателен. Более того, если вы поднимите мои заявления в 2007 году, то увидите, что и тогда я придерживался идентичного мнения. Проводить какие-либо выборы без изменений Конституции, избирательного законодательства, системы местного самоуправления – обман избирателя. Я это говорил и говорю, невзирая на то, что БЮТ в 2007 году был стратегически заинтересован в их проведении.

- Тем не менее грабли, которые Тимошенко подставила Януковичу в 2007-м, больно ударили по лбу ее же Кабмина в 2008-м. И не признать это публично, значит – дать повод своим оппонентам действовать так же. ПР и действует!

- Если быть до конца объективным, в 2007 году все-таки не было экономического кризиса, и перевыборы изначально поддерживали около 30% избирателей. Сегодня кризис и команда Секретариата Президента–Партии регионов стартовала с минимальной поддержкой - в 3%. В остальном я свое критическое мнение уже обозначил.

Возвращаясь же к вашему вопросу о судах, скажу, что мы, пытаясь остановить перевыборы, стратегически действовали правильно. Что касается тактики, то, безусловно,

вопросы есть. По поводу признания ошибок, на чем вы так настаиваете: а вам не кажется, что Юлия Тимошенко сделала очень важный шаг на этом пути, публично попросив у народа прощения за действия своих соратников в судах? И это, собственно, - одна из последних моих личных побед и побед моих коллег, добытых во внутрипартийных баталиях.

- В том-то и дело, что ваших, а не самой Тимошенко! Чуть позже на одной из пресс-конференций автор задала Юлии Владимировне вопрос о ее готовности признать и другие свои ошибки. ЮВТ не стала отвечать. А просто передала «привет Бродскому», сведя все к банальному намеку на тенденциозность вопроса. Не очень красивая, надо признать, была история. Но ведь речь-то идет не о покаянии исключительно Тимошенко! Речь о тенденции - тройка претендентов на президентский пост, возмнивших себя богами, оказалась не в состоянии самокритично относиться к собственной деятельности. В результате страна вынуждена пожинать страшные плоды.

- Журналистам всегда легче советовать политикам, нежели самим политикам признавать свои ошибки.

- Вы уж простите, Николай Владимирович, мою настойчивость в этом непопулярном вопросе, однако вот вам еще один поучительный пример: сегодня Юценко, громя на каждом перекрестке экономическую политику Кабмина, стабильно обращается к «популистскому бюджету Тимошенко 2008». Почему же Юлия Владимировна упускает исключительную возможность: а) признать свой собственный популизм; б) выбить тем самым аргументы у Юценко, некогда собственноручно подписавшего и похвалившего этот бюджет; в) несколько притормозить и Януковича, паразитирующего сегодня на тех же социальных ожиданиях электората?

- Дело в том, что одна из ключевых проблем нынешнего среднестатистического украинского политика заключается в его убеждении, что политика - это то, что происходит сегодня и будет завтра. В прошлом мало кто желает копаться. Однако именно оттуда – из ПРОШЛОГО - появился и алогичный Виктор Янукович, вдруг в противовес себе начавший утверждать, что перевыборы - это хорошо, и, увы, не менее алогичная Юлия Тимошенко.

И все-таки давайте не будем забывать, что лидер БЮТ в условиях кризиса первая отступила от популизма и заявила о необходимости сокращать социальные программы! Что касается всего остального, то поверьте, учитывая предстоящую президентскую и парламентскую кампании, нам еще придется пояснить избирателю причины невыполнения многих своих обещаний. И, думаю, если мы найдем в себе смелость сказать правду, то от этого только выиграем. Невзирая на то, что наши оппоненты обязательно ухватятся за эту выгодную ниточку. Кстати, именно последнее обстоятельство очень часто и сдерживает политиков от публичного покаяния.

- Николай Владимирович, признавайтесь, вы сами-то понимаете, зачем БЮТу было проливать кровь за Яценюка? Ведь Арсений Петрович всегда был спикером Президента. Да и своим известным заявлением об отставке в сентябре он предоставил Балогге исключительную возможность заговорить о необходимости идентичного шага главы Кабмина. В чем была фишка БЮТа?

- Я списываю это крайнее обстоятельство исключительно на эмоции. Я сильно удивился, когда депутаты полезли наверх. В то же время, надо признать, что в последние дни спикерства Яценюка мы оказались Арсению Петровичу действительно ближе, чем его родная политическая сила. В НУ-НСе, если кого-то и интересовала его судьба, то не более 4-5 человек. Я внимательно наблюдал за нунсовцами и понял, что отставка спикера для них не новость. По-видимому, данное обстоятельство не раз обсуждалось в Секретариате Президента.

Пожалуй, многими бютовцами ментально отставка Арсения Яценюка воспринималась как первый шаг к отставке Юлии Тимошенко. По меньшей мере на заседании фракции задачи блокировать аппаратную перед депутатами точно не ставились. Ведь было понятно, что Яценюк поставит на голосование этот вопрос, и голосов для отставки хватит. Так что этот конфликт - эмоциональный, в котором, по-моему, «боевики» от ПР, начавшие ногами разбивать стекло, выглядели гораздо непригляднее обороняющегося БЮТа.

- Почему, по-вашему, до сих пор нет согласованной кандидатуры на освобожденное в боях кресло спикера?

- Потому что договаривающиеся стороны не учитывают целый ряд субъективных причин. Предположим, договариваются Секретариат Президента (НУ-НС) и Партия регионов. Однако абсолютно очевидно, что Виктор Ющенко не отдает себе отчета в том, что на самом деле происходит в его фракции. За примерами не надо далеко ходить - Вячеслав Кириленко. Кому еще непонятно, что если он подписывает документ о коалиции с Регионами, он тут же заканчивает свою политическую карьеру? Ведь лидер фракции НУ-НС выстроил свое позиционирование исключительно на противостоянии ПР. И, представьте себе, был в этом своем противостоянии более красноречив, чем Юлия Тимошенко.

Плюс существуют нормативные ограничения. Если такую коалицию подпишут некие партии НУ-НС, то это совсем не значит, что такая коалиция будет конституционна. То есть Виктор Ющенко, как бы договорившись с Регионами обо всем, не имеет реального механизма на деле реализовать эти договоренности. При этом не стоит забывать, что для Ющенко в этой истории важны долгосрочные перспективы. Для него играет роль не столько фамилия спикера, сколько премьера. А также - дальнейшая судьба его президентства. Более того, скажу вам, что в окружении Президента обсуждается вариант перенесения президентских выборов на год-два.

- В связи с финансовым и экономическим кризисом?

- Похоже.

- Это уже интересно. Однако стоит ли сильно удивляться подобному плагиату, если ваша команда использует ту же мотивацию, пытаясь продлить жизнь премьеру Тимошенко.

- Так или иначе, но этот сценарий более вероятен, чем избрание Виктора Ющенко на второй срок в парламенте, который тоже активно обсуждается частью Партии регионов и Секретариатом Президента. Но, во-первых, избрание Президента в парламенте возможно реализовать только путем внесения изменений в Конституцию, а БЮТ на это не пойдет. А во-вторых, большинство людей не воспримет идею отмены общенародных выборов Президента.

- Когда Президент достанет из-под сукна указ о перевыборах?

- А вы слышали недавнее выступление Виктора Балоги на «Интерере»? По-моему, он прямо сказал, что говорить о перевыборах в момент экономического кризиса могут только антиукраинские силы... Знаете, я «плакал». Внутренне.

- Ну, заявления Балоги, не попавшего со своим ЕЦ в блок с НУ, выглядят как раз таки логично.

- На самом деле сценарий перевыборов в Верховную Раду стал неактуален, и связано это не только с настойчивостью активно противостоявшего перевыборам БЮТа. Опять таки, сценарий досрочных перевыборов писался без большинства НУ-НС. Планировалось создать Блок Ющенко. И рукой самого Виктора Андреевича под чутким руководством Балоги вписать туда нужные фамилии и партии. Вячеслава Кириленко планировали взять в список вторым номером, Арсения Яценюка – третьим... Виктора Балогу назначить руководителем штаба. Все думали, что для реализации этого плана будет достаточно одного слова Виктора Андреевича. Однако нашеукраинцы поднялись. Поэтому было принято решение возобновить переговоры.

- Кого с кем?

- Секретариата Президента с Партией регионов, конечно. В первой версии, если вы помните, на премьера предлагалась кандидатура Юрия Еханурова. Сегодня пошли разговоры о Бойко.

Вроде бы бизнес Партии регионов убеждает Виктора Федоровича, что ему перед президентской кампанией не стоит сжигать себя на кризисе, а стоит оставаться «белым и пушистым».

- Ну, если учесть вашу же версию о возможном перенесении выборов Президента на «год-два», то Януковича как политика хотят просто похоронить. А может, такие разговоры – провокация из серии «разделяй и властвуй». Ну, для того, чтобы подтолкнуть зависшего Виктора Федоровича спастись в объятиях БЮТ...

- Может быть все. Как, впрочем, может пройти и совершенно другой сценарий, когда Литвина выберут спикером без формализации коалиции. Для того, чтобы пока Тимошенко разгребает кризис, спокойно подумать, как действовать дальше.

- *Итак, предлагаю систематизировать ближайшие перспективы. На сегодня возможны три коалиции. Одна на базе ПР (НУ-НС + Литвин), вторая - на базе БЮТ (НУ-НС + Литвин), третья – самая фантастическая – БЮТ + ПР. В первых двух случаях все зависит не только от Литвина, которому предстоит понять, чей он, но и от НУ-НСа. Ведь вы сами сказали, что, с одной стороны, Кириленко никогда не подпишет коалиционный договор с ПР. С другой, если подпишет с БЮТ - не факт, что у НУ-НСа наберется 37 необходимых голосов для создания коалиции.*

- А вы не думали над тем, что в НУ-НС будет найден некий компромиссный вариант, когда большинство нашеукраинцев пойдет на союз с ПР, а соглашение подпишет заместитель главы фракции. Руководство же фракции НУ-НС выступит с протестом или даже соберет пресс-конференцию на этот счет...

- *...которая, тем не менее, не отменит коалиции в формате ПР, НУ-НС и Блока Литвина?*

- Совершенно верно. Дорога к смене правительства открыта.

- *Однако имеет ли право заместитель главы фракции подписывать коалиционное соглашение?!*

- Ситуация такая, что разрешено то, что не запрещено. Напомню, что коалиция в нашем законодательстве упоминается только как инструмент для назначения премьера. Далее ее деятельность законодательно не прописана.

- *Но есть еще регламент ВР.*

- Как известно, Регламент ВР – не закон. Но даже в Регламенте существует 7 статей и отсылка на то, что основные вопросы деятельности коалиции определяются коалиционным соглашением. Кстати, в тексте коалиционного соглашения БЮТ и НУ-НС у заместителя главы фракции есть такое право.

- *Однако вы тоже, если сильно постараетесь (преференции, должности...), также можете найти в НУ-НСе еще пять голосов (до необходимых 37), и Кириленко подпишет все сам.*

- Такой вариант возможен, если все принимают совместную ответственность за тандем Литвин – спикер, а Тимошенко – премьер. Однако если оперировать цифрами, то 20% я бы отдал возможности возродить демократическую коалицию с Блоком Литвина, 30% - воссоединению ПР и НУ, и где-то 50% - некоему ситуативному голосованию всех за Литвина или другого кандидата для того, чтобы спокойно вздохнуть и подумать, что делать дальше. А заодно и очистить совесть перед народом, приняв очередной пакет антикризисных законов.

- *Тогда почему Ющенко усиленно прогнозирует коалицию ПР и БЮТ?*

- У Президента сложилась своеобразная идеологическая парадигма: если он договаривается и действует с Партией регионов, то тогда, соответственно, это проукраинская позиция и европейский выбор Украины. А если БЮТ голосует с ПР – это антигосударственная позиция. Но самое трогательное то, что Виктор Ющенко верит, что таким его оценкам народ доверяет. Еще раз подчеркну: теоретически возможно совместное голосование БЮТ и ПР за изменения в Конституцию и системы власти.

- *Некоторые ваши коллеги утверждают, что БЮТ намерен идти до конца и реализовывать стратегию: ни выборов – ни коалиции - ни бюджета. Якобы деньги МВФ уже есть... На них можно долго протянуть, а заодно и подстраховаться от выборов, финансирование которых Президент потребует внести в бюджет-2009...*

- Так говорить могут только несознательные люди или циники. Без бюджета мы долго не протянем. К тому же есть обязательства Украины перед МВФ принять бездефицитный бюджет.

- *Єсть мнение, что для Регионов принципиально устранить Кабинет Тимошенко до заключения газового договора с Россией. Речь о сохранении «РУЭ» для Фирташа. В этом контексте новым светом играет версия с премьером Бойко от группы ПР, подконтрольной олигарху.*

- На самом деле это не группа, а значительная часть фракции Партии регионов. Поэтому можно говорить о существовании такой генеральной линии. Но есть еще один вариант – подождать до весны, когда страна окончательно «бахнется». Эти два вектора в ПР легко вычленишь, отследив публичные заявления регионалов. Группа Фирташа делает более резкие выпады в адрес правительства. Она же, по моей информации, имеет отношение и к антиправительственным заявлениям местных советов, а также - возне в ПР вокруг ФПУ.

- *Если вам все-таки удастся создать свою коалицию, спонсоры Блока не будут возражать против работы Кабмина Тимошенко до весны? Или в БЮТе все дружно придерживаются оригинального мнения, что электорат связывает экономические проблемы страны не с деятельностью правительства, а исключительно с мировым кризисом.*

- Это не так. Значительная часть людей связывает свои проблемы и с деятельностью правительства. И социология это подтверждает. Однако сейчас ситуация изменилась. Уйти из правительства самостоятельно для Юлии Тимошенко значит проявить слабость. Поэтому, так или иначе, но, оставшись у власти, ЮВТ практически работает не на рейтинг. Она работает на страну. И сколько при этом потеряет – важный, но второстепенный вопрос.

<http://obozrevatel.com/news/2008/11/24/270430.htm>

"Лавринович стане спікером, якщо Янукович відмовиться від прем'єрських амбіцій", – Фесенко

Західна Інформаційна Корпорація

Найбільш цікавий і парадоксальний варіант, який може реалізуватися у Верховній Раді, – це домовленості між БЮТ і Партією регіонів. Якщо ПР погодиться на те, що Тимошенко залишається Прем'єром, тоді посада спікера відійде до Партії регіонів. Ним може стати Лавринович або якийсь інший «регіонал». Про це сьогодні, 25 листопада, у коментарі ЗІКу повідомив голова правління Центру прикладних політичних досліджень «Пента» Володимир Фесенко.

Він вважає, що такі домовленості між БЮТ і Партією регіонів можуть призвести навіть до створення нової коаліції, але поки-що цей варіант виглядає фантастично.

На думку Володимира Фесенка, перевага Володимира Литвина в боротьбі за спікерське крісло в тому, що він може стати компромісною фігурою в тій чи іншій комбінації політичних сил. Литвина можуть обрати спікером за підтримки як БЮТ, так і за Партії регіонів або коли більшість фракцій вирішать, що їхній варіант не проходить і треба погоджуватися на нейтральну кандидатуру.

Володимир Фесенко наголосив, що такий варіант можливий у випадку створення неформальної більшості, тому що в цій Верховній Раді в найближчій перспективі створити офіційну коаліцію буде практично неможливо. «А от якщо БЮТ погодиться на неофіційну більшість і переконає комуністів, щоб вони підтримали кандидатуру Литвина, тоді знайти не менше 24 голосів у фракції НУНС для БЮТ цілком реально», – переконаний політолог.

Він вважає, що Івана Плюща також можуть обрати спікером, але за умов підтримки від Партії регіонів. І схоже на те, що в Партії регіонів Плюща вважають компромісною між ними і Президентом кандидатурою. Але для цього потрібна ще й підтримка комуністів, а також не менше як 24 голоси з фракції НУНС, а отримати їх не так і просто.

<http://www.zik.com.ua/ua/news/2008/11/25/159436>

Майдан: думати про майбутнє

Микола Катеринчук, народний депутат України, лідер Європейської партії, Українська правда

Ось і пройшла чергова річниця Майдану. Якось не дуже помітно, майже буденно, в тіні інших подій і державних заходів.

З самого початку ставлення до Майдану було неоднозначним. Контраст відчувається і сьогодні. Одні з гордістю і одночасно з сумом згадують ті дні у листопаді і грудні 2004 року. Інші зловтішаються, дивлячись на помилки і чвари представників помаранчевої влади. Дехто по-чорному іронізує щодо збігу пам'ятних дат – вшанування пам'яті жертв Голодомору і річниці помаранчевої революції. Хтось намагається взагалі забути про Майдан.

Але у всіх, хто був тоді на Майдані, назавжди залишаться у серці незабутні відчуття емоційної єдності мільйонів людей, готовності разом боротися, відстоювати свої права і перемагати. Я щасливий, що в моєму житті був Майдан, що я був безпосередньо причетний до подій Помаранчевої революції.

Є й інша сторона моїх почуттів, пов'язаних з Майданом. Є біль від того, що не справдилися повною мірою наші спільні надії, є гіркота поразок, є огида, коли дивишся на публічні чвари колишніх вождів помаранчевої революції, є відчуття провини за те, що не вдалося втілити в життя все те, за що ми вийшли на Майдан.

...І я цей текст свідомо пишу не до, а після четвертої річниці Майдану. Треба думати про майбутнє, що і як робити далі, але засвоївши уроки пост-майданного розвитку України.

Урок перший – не можна покладати всі наші надії і очікування лише на одного політичного лідера, як би добре ми до нього не ставились.

На жаль, велика влада може негативно вплинути на будь-яку людину, навіть на сильну і неординарну постать. Треба долати культу особистості наших політичних лідерів, якими б не були їх прізвища.

Не варто шукати нового месію. Не може одна людина зробити економічне, соціальне і політичне диво. Реальні позитивні зміни в суспільстві можуть стати наслідком лише спільних дій політиків, громадянських активістів, мільйонів пересічних громадян. Як це до речі було і на Майдані. Але ми маємо також пам'ятати, що зараз потрібні не одноразові дії, а спільна стратегія оновлення країни та структурні реформи. І це другий урок.

...Урок третій – далеко не всі наші співгромадяни визнають ідеали помаранчевої революції. Ще більше це стосується політиків. Для багатьох представників політичного класу взагалі не існує ідеалів, існує лише кон'юнктура. Але ці політики, яким начхати на цінності і ідеали, свідомо використовують етнокультурну різноманітність українського суспільства, яка склалася історично, штучно провокують політичні розколи на кожних виборах. Не можна силоміць нав'язувати людям іншу систему цінностей. Проте не слід і перетворювати політичний процес в електоральну громадянську війну. Це шлях до самознищення країни...

...Саме тому я підтримую ідею відкритих виборчих списків, коли виборці будуть голосувати не лише за партію (виборчий блок), а й за окремих кандидатів у депутати. Перекоаний і в тому, що цю ідею треба підкріпити механізмом відкликання тих депутатів, які зрадили своїм передвиборчим обіцянкам. Політична відповідальність має бути не лише колективною, а й особистою.

Урок останній (і тут я звертаюсь до всіх, хто був на Майдані, хто підтримував помаранчеву революцію) – нам потрібна єдність демократичних сил. Саме завдяки нашій єдності ми перемогли у 2004 році.

Зараз ми бачимо зовсім іншу ситуацію: чвари і відкриту ворожнечу між великими і малими лідерами, парад особистих амбіцій. Війна всіх проти всіх почалась саме в демократичному таборі.

<http://www.pravda.com.ua/news/2008/11/25/85043.htm>

Святослав Олійник: «Все одно, з ким сидіти в одній шлюпці у той час, як корабель тоне»

Святослав Хоменко, Главред

Політична криза відходить на другий план у порівнянні з тими проблемами, з якими зараз стикається українська економіка.

Якщо уряд не почне ефективно протидіяти кризовим явищам, багато в чому – створеним штучно, то найближчим часом Україна на додачу до існуючих проблем отримає і соціальний вибух. На цьому тлі більшість парламентарів готові приєднатися до будь-якої коаліції, яка буде сформована їхніми партійними лідерами. Про це в інтерв'ю «Главреду» розповів народний депутат від фракції БЮТ Святослав Олійник.

Святославе Васильовичу, очевидно, що перерва в роботі парламенту пов'язана з тим, що у Києві зараз проводяться переговори з приводу формування в Раді нової більшості, виборів нового спікера...

На жаль, у мене песимістичне бачення того, що відбувається в країні, і воно зовсім не пов'язане з якимись політичними процесами. Я як вважав, так і вважаю, що всі політичні процеси за своїми масштабами набагато менші у порівнянні з тим, що насправді відбувається в країні. Те, що відбувається у політичному житті, нагадує мені боротьбу за кращу каюту на «Титаніку» – це все не має жодного значення. Чесно вам скажу, мене абсолютно не цікавить, що зараз відбувається в політиці. Я вважаю, що це не має жодного значення у порівнянні з питаннями, пов'язаними з так званою кризою.

Дуже дивно чути такі речі від депутата, що входить до складу проурядової фракції...

Річ у тому, що і уряд, і всі решта сьогодні повинні займатися економічною кризою. Коли ми говоримо, що в країні є криза, то називаємо цим словом якусь чорну діру, і фактично ніхто не знає, про що саме йдеться. Однак якщо ми розкладемо нинішню ситуацію по складових, то ми побачимо, що кризи як такої нема. Є штучно створені галузеві кризи.

Наприклад, Україна забезпечує 26% світового виробництва металу. І цей сегмент ринку валяється під ногами у тих, хто поділив між собою решту 74. Для того, щоб знищити ці 26%, треба сформувані у світі демпінгову ціну на металопродукцію в перерахунку на долари на 20 доларів менше, ніж наша собівартість. Тобто 500 доларів – це найнижча собівартість для металургійних підприємств України, а 480 – сьогоднішня ціна у світі. Сьогодні один за одним в Україні зупиняються мартени. У Дніпропетровську зупинились мартенівські печі, я думаю, сьогодні-завтра вони зупиняться в Маріуполі. Я думаю, після того, як зупиниться остання мартенівська піч в Україні, світова ціна зросте, а ми вже не будемо в цій грі, і наші 26% ринку буде знищено. І за цим стоїть абсолютно зрозуміла політика, і нічого іншого там немає. Тобто це не має жодного стосунку до світової фінансової кризи. Більше того, я не здивуюся, якщо за цим стоїть хтось з наших урядовців чи керівників держави – адже їхня жахлива бездіяльність, яка сьогодні спостерігається у цій сфері, викликає у мене серйозні питання.

Друга позиція – хаос, який начебто відбувається з валютами. Я хочу вам сказати, що ніякого хаосу насправді нема. Десь рік тому, коли формувалася Наглядова рада Нацбанку, почалися певні процеси, які можна пояснити абсолютно раціонально. Листопад-грудень минулого року був останнім періодом, коли можна було взяти доларові кредити в комерційних банках. Тоді їх брали впід 13-14% річних, а долар коштував 5,30 гривні.

Що я міг робити на місці Нацбанку? Я йшов до свого банку і клав 530 гривень на гривневий депозит під 16% річних. Далі я припиняю видавати населенню доларові кредити – це вже очевидний факт, це всі знають. Лише гривневі кредити, вибачте, лохам, тобто населенню – під 22%. І починаю активну психологічну кампанію дискредитації долара, яка досягла свого максимуму в липні. Тоді я знімаю свій депозит і скуповую долар по 4,50. Тобто я отримую 80 копійок на кожному долару і додатково 4% за той час, поки цей депозит лежав у моєму банку. Ви думаєте, я на цьому зупинився? Ні. В жовтні я продав долари, які в мене були, по 7 гривень. Після цього я палю в топці кредити Міжнародного валютного фонду, інші запаси, наявні в країні, щоб долар штучно утримувався два тижні на позначці 5,86. Тобто здавши в жовтні долар по 7, я його скуповую по 5,86, і для того, щоб моя операція була логічною, я чітко можу

сьогодні спрогнозувати, що долар мусить коштувати більше, ніж 7 гривень, а найімовірніше – 9.

Виходячи з такої логіки, я можу чітко спрогнозувати, що вже найближчим часом долар коштуватиме 9 гривень, і тоді цей так званий хаос у валютних курсах насправді виглядатиме абсолютно логічним і чітко спрямованим. Тобто жодного відношення до кризи описані мною процеси не мають!

Чому тоді ніхто нічого з цим не робить?

Ви знаєте, у мене таке саме питання. Незважаючи на те, що я належу до проурядової політичної сили, і я знаю, що уряд на цю тему щось та робить...

Але давайте поставимо питання інакше: що треба робити? Розбити кризу на галузі і по кожній галузі впроваджувати антикризові заходи. Що стосується металургії, то єдино можливий варіант – це держзамовлення по кожному підприємству окремо, щоб витиснути нульову рентабельність для кожного підприємства – бо наприклад в Маріуполі треба купувати метал по 700 доларів, а в Дніпропетровську чи Кривому Розі можна і по 500. За будь-які гроші, які є в бюджеті чи поза ним – треба перейти до цього держзамовлення. Тоді ми збережемо галузі, і в нас не зупиняться мартенівські печі. При такому держзамовленні підприємства виживуть і, найголовніше, ми не отримаємо соціальний вибух. Якщо ми цього не зробимо, то підприємство зупиниться, люди вийдуть на вулицю і крім економічної кризи ми отримаємо дуже серйозну соціальну кризу. Сьогодні у мене є можливість щодня дивитися міліцейські зведення і повірте, динаміка спостерігається надзвичайно жахлива.

Тому, єдиний вихід – це держзамовлення. Наскільки я знаю, уряд цим займається, але я вважаю, що не до кінця ефективно. Я вважаю, що це треба робити 24 години на добу і, можливо, більш публічно. Якщо ми зараз ми бачимо, що мартенівські печі зупиняються, – значить уряд діє недостатньо ефективно.

Які причини цієї неефективної діяльності?

У таких випадках люди можуть відповідати тільки самі за себе. Я – народний депутат, і мені зараз важко відповідати за політичну силу в цілому. Я не хочу сказати, що якби при владі була інша політична сила, то ситуація була б ще гіршою, хоча й це можливо. Але за те, що робить уряд, хай відповідає уряд, бо я особисто про те, що відбувається в країні, часто дізнаюся з засобів масової інформації.

За себе я можу відповісти. Якби закон про оскарження постанов про порушення кримінальних справ в суді не був ухвалений і не діяв, то до того хаосу, який ми сьогодні маємо, ми б додали мародерство у правоохоронній системі і те, що у нас було чотири роки тому питання господарських відносин і конкуренції вирішували вибиванням дверей, обшуками, «маски-шоу»... Тому кожна людина має відповідати за себе.

Однак на фоні, який ви змальовуєте, бездіяльність парламенту виглядає досить дивно...

Я, наприклад, не був прихильником того, щоб в останній день роботи парламенту голосувати за перерву до 2 грудня. Я навіть на фракції піднімав це питання: під Литвина є голоси, нам треба йти на публічні гарантії, які нам дав Литвин, – а це гарантія непроведення виборів і невідставка уряду, – підтримувати його кандидатуру і виходити на тиждень роботи вже зі спікером.

Але якогось зрозумілого пояснення від керівництва фракції, від Івана Григоровича Кириленка я не отримав. Чому фракція голосувала за перерву, я не розумію. Це питання – не до мене.

Кажуть, що від голосування за Литвина Тимошенко відлякала інформація про проведення Литвином паралельних переговорів з Банковою...

Це треба питати як мінімум у Івана Григоровича Кириленка. Я це питання підняв на фракції, і відповіді на нього не отримав. Чому так сталося – я не знаю. Тому я це питання коментувати не можу.

Можливо, йдуть якісь переговори. Можливо, з Партією регіонів. Можливо, з іншими – я не знаю. Фракцію до відома ніхто не ставить...

Тобто цілком можливо, що наступного понеділка, коли фракція збереться на своє засідання перед початком пленарного тижня, вам скажуть: «Всі йдемо до коаліції з Партією регіонів»...

Можливо й таке.

Якою буде реакція фракції на такий поворот подій?

Думаю, що будь-який варіанти, який відвертатиме вибори, буде прийнятий. Я, наприклад прийму будь-який варіант, який введе нас в русло бодай якоїсь керованості.

Тобто за великим рахунком, вам все одно, хто буде вашим партнером чи по формальній коаліції, чи по неформальній більшості...

Абсолютно. Мені абсолютно все одно з ким сидіти в одній шлюпці у той час, як корабель тоне.

Наскільки ці ваші настрої поділяються у фракції?

На нашому останньому засіданні я бачив, що достатньо багато людей хотіли отримати ту саму відповідь, що і я.

Ви можете спрогнозувати розвиток політичних подій на наступному тижні?

Якщо дійсно цей тиждень буде використано для досягнення домовленостей і лідери фракцій запропонують вихід у будь-якому форматі, то цей вихід буде прийнято, цю модель буде прийнято. Просто необхідно зрозуміти логіку процесів, які зараз відбуваються, і знати, що ці процеси йдуть у якомусь певному напрямку. Якщо будь-яка модель буде передбачати керованість ситуації, то її, по-моєму, приймуть представники усіх фракцій Ради.

Зараз цієї керованості немає?

Ні. Ситуація зараз абсолютно непрогнозована. Що зробить Президент – ніхто не знає, яка буде реакція парламенту – ніхто не знає, бо Рада має незрозумілу конфігурацію. Ми всі продовжуємо витратити сили на боротьбу між собою. Ми робимо суїцидальні дії в той час, коли кожен квант енергії треба витратити на стабілізацію економіки і країни в цілому.

Тобто ви не поділяєте думки про те, що все, що зараз відбувається, – це такий мегапроект Банкової, спрямований на дестабілізацію ситуації в парламенті, а за тим – і в країні...

Що стосується Банкової – там немає жодних великих мегапроектів. Там є ситуація, яка пояснюється наукою психологією.

Але, схоже Віктор Балога, почав вести свою гру...

Нема там ніякої власної гри, він просто реалізовує якусь власну корисну спрямованість – наприклад, домовляючись з якимись там Фірташами, Ахметовими про якісь спільні проекти. Тобто його інтереси – це не політика, це – якісь власні інтереси.

А чи є в такому випадку власна гра у Партії регіонів? З одного боку їм подолати кризу, по суті, так само важливо, як і вам...

Я в цьому не переконаний.

Вони, як мінімум, нестимуть відповідальність за безробіття перед працівниками своїх підприємств. Адже пересічний металург ставитиме запитання щодо свого звільнення не Юлії Тимошенко, а конкретному власнику свого підприємства...

Я не думаю, що питання виглядає саме так. Адже в той момент, коли йдеться про якесь конкретне підприємство, його власник думає як економіст, власник, акціонер, а не політик, який перед кимось відповідає. Він у даному випадку цікавиться тільки питаннями свого бізнесу – тут немає жодної корпоративності. Тут кожен виступає сам за себе, і я не думаю, що з приводу цього відбувається якась узгоджена політика всеєрдині Партії регіонів.

Партія регіонів як така ні за що не відповідає і, власне кажучи, ні за що відповідати не хоче. І я можу їх зрозуміти – вони не при владі.

А як же тоді бути з акціями альтернативних профспілок, за чутками, організовані окремими представниками Партії регіонів? Чому вони постійно закликають Тимошенко піти у відставку?

Це, очевидно, факт, що інші держави виділяють гроші на так звану «політику». Ці гроші крадуться тими, хто такі гранти обслуговує, і, мені здається, зараз ми маємо ситуацію, коли вони, просто як в «Кавказькій полонянці» звітують: мовляв, ми на ваші гроші провели стільки-то акцій, зробили стільки-то по російській мові... Тому всі ці акції – це просто списання перед тим вкрадених грошей. Не більше і не менше.

Але ви не будете заперечувати, що зараз Секретаріат Президента надзвичайно активно домагається відставки Юлії Тимошенко. Навіщо йому це?

Я, чесно кажучи, не бачу, щоб вони так активно цього домагалися. Їм не треба її відставки, просто треба зруйнувати її імідж – це інше питання. Тому, наприклад, я не можу виключати, що їм вигідно, аби вона залишаєсь на своїй посаді, і вся криза списувалась на неї. А додатково можна було б проти неї робити диверсії – наприклад, не запускати опалювальний сезон і звинувачуватив цьому уряд... Тому я не думаю, що вони справді ставлять перед собою мету відставки Тимошенко...

<http://glavred.info/archive/2008/11/25/183343-8.html>

Ноябрьский цейтнот

Владимир Поляков, Вовремя.info

Если 2 декабря выберут спикером Адама Мартынюка – это будет означать возобновления союза ПР и БЮТ, если Ивана Плюща, то создание ситуативного большинства ПР и президентской части НУНС. В противном случае избежать конституционного референдума или отмены политреформы уже не удастся.

Похоже, перед парламентариями стоит непростой выбор. С одной стороны, существует необходимость избрания Председателя Верховной Рады для того, чтобы парламент мог выполнять свою главную функцию – принимать законы, а с другой – кресло спикера является предметом торга в различных комбинациях парламентского большинства, которое так и не может родиться вот уже какой месяц.

Для решения этой диллемы лидеры парламентских сил бросают все свои усилия в попытке переиграть оппонентов, а атмосфера взаимного недоверия разрушает ранее достигнутые договоренности. Все понимают, что в нынешней политической ситуации никто не имеет право на ошибку. Парламентский бег на месте утомляет политических игроков, раздражает избирателей и вызывает нескрываемое удовольствие у главы государства.

Кстати, о Президенте. У Виктора Ющенко парламентская возня также вызывает смешанные чувства. Конечно же, недоговороспособность парламентских сил бьет по их рейтингам, а неработающий парламент оставляет широкое поле для маневра президентским структурам. В то же время, при всем желании указы Президента не могут подменить законы, а главная цель – получение лояльного правительства и большинства в Раде не может быть достигнута. Даже провести столь необходимые гаранту досрочные парламентские выборы без бюджета-2009 невозможно.

Чем дальше углубляется парламентский кризис, тем труднее будет создать формализованное парламентское большинство – коалицию, и тем быстрее возможны различные ситуативные союзы. Как минимум их должно быть два. Первый – избрание спикера, и второй – принятие бюджета. Если избрать спикера можно без участия пропрезидентского НУНС, то «бюджетная» коалиция без президентской силы возможна только в формате ПР + БЮТ в силу опасности президентского вето, для преодоления которого необходимо 300 голосов.

Союз НУНС и БЮТ уже невозможен, а добирать голоса у коммунистов и Блока Литвина после срыва недавних договоренностей также проблематично. Если же ситуативный союз будет без БЮТ, то логичным является включение в пакет торгов вопрос об отставке правительства. А тут тоже возникают проблемы. Если Партия регионов хочет получить пост премьеря прямо

сейчас, а выборы лишь одни из возможных инструментов достижения этой цели, то для Виктора Ющенко новое полноценное правительство должно быть после проведения парламентских выборов, когда главе государства можно будет торговаться за политические преференции в контексте проблемы-2010.

Ситуация ухудшается еще и тем, что линии разлома прошли не только внешне между парламентскими силами, но и внутренне – в самих политических силах. За исключением коммунистов, ряды раскольников или бесконтрольных депутатов множатся на глазах. Так в НУНС раскол составляет примерно 50 на 50, Литвин не контролирует десяток из 20 депутатов заведенных по списку главным спонсором Василием Хмельницким. Даже такие монолиты как ПР и БЮТ имеют проблемы со своими депутатами. В ПР ситуация ухудшается наличием нескольких бизнес-групп с различными интересами и, соответственно взглядами не только на коалицию, но и состав возможного правительства, условно это группы Левочкина-Бойко-Фирташа, Ахметова, Ключева, восточного промышленного лобби в лице бывших «красных» директоров. У БЮТа же могут возникнуть проблемы с депутатами от Партии реформы и порядок, что еще обостряет конфликт Премьера с министром финансов и по совместительству лидером ПРП Виктором Пинзеньком. Поэтому даже договоренности на уровне лидеров фракций не могут гарантировать необходимое количество голосов для принятия того или иного решения.

Однако так не может продолжаться вечно. Ситуация ноябрьского парламентского цейтнота должна найти свой выход. Дед-лайн для этой Верховной Рады станет следующая пленарная неделя. Если 2 декабря выберут спикером Адама Мартынюка – это будет означать возобновления союза ПР и БЮТ, так как Адам Иванович является компромиссной фигурой и для «регионалов» и для бютовцев. Если же Ивана Плюща удастся в третий раз войти в одну и ту же политическую реку, то это означает создание ситуативного большинства в составе ПР и президентской части НУНС. Владимир Литвин после своего срыва договоренностей с БЮТ, КПУ и «самбистами», похоже, выпал из спикерских раскладов. Затягивание спикериады приведет к тому, что «караул устанет». Тогда у Президента получит полное и моральное, и юридическое право не назначать досрочные выборы, а провести конституционный референдум (это косвенно подтвердил депутат-регионал Борис Колесников), либо обратиться в Конституционный Суд на предмет отмены политреформы (о чем недавно писал глава Секретариата Виктор Балого). Это станет панихидой по идее парламентской демократии в Украине.

<http://www.vovremya.info/art/1227622496.html>

Телебачення і радіомовлення

В Украине стартовала компания Организации объединенных наций против насилия

Интер, Подробности

Руслан СЕНИЧКИН, ведущий: В Украине стартовала компания Организации объединенных наций против насилия. По данным ООН, каждая третья женщина в мире подвергается тем или иным издевательствам. Как защитится, знают единицы. Только в Украине за рукоприкладство в семье поставлены на учет 33 тысячи человек. Однако большая часть пострадавших все равно остаются наедине со своей бедой. Почему так происходит, выясняла Ольга Кашпор.

Ольга КАШПОР, корреспондент: Это может случиться с каждой, даже с королевой красоты. Ольга Барушева - вице-мисс Днепрпетровска - кавказская пленница 21-го века. 31-летний бизнесмен в течении года пытался завоевать ее сердце... кулаками. Милые бранятся - только тешатся.

Ольга БАРУШЕВА, вице-мисс Днепропетровска - 2001, жертва насилия: "У меня была черепно-мозговая травма, он бил меня головой об машину, я три недели лежала в больнице. Было 7 заявлений в милицию и 7 отказов".

Ольга КАШПОР, корреспондент: Уголовное дело возбуждали только после того, как в ход пошло холодное оружие. Резанные раны - у Ольги, ее матери, отца и случайно зашедшего гостя семьи. Теперь подозреваемого содержат под стражей и женщина не боится говорить. Сколько таких же, как она, изо дня в день молча носят в себе ужас - не известно. Голохвастов обманул Проню Прокоповну еще до свадьбы, за что и заслужил всеобщее порицание. А вот, если бы он женился на ней, а потом в воспитательных целях начал поколачивать супругу, остался бы в общественном мнении нормальным мужиком. Ведь муж и жена - одна сатана, как говорят в народе - если кто-то кого-то бьет, то соседи не вмешиваются. В западной практике крики из соседней квартиры - это сигнал тревоги для соседей вызывать помощь. Тамошние социальные службы разворачивают информационные кампании, призывая людей сообщать о чужой беде. У нас выносить ссор из избы, да еще из чужой, - дело неблагодарное и рискованное. В этом уверен даже богатырь Василий Вирастюк. Недавно он стал лицом отечественной компании "Стоп насилие!"

Василий ВИРАСТЮК, участник социальной кампании "Стоп насилие!": "Звісно, я би пішов і зупинив. Яне кажу, що я б застосовував свою фізичну силу, тому що я знов нагадую, що це є їхні сімейні проблеми. Сьогодні втрутитись у чийсь сімейні проблеми - завтра для тебе вилізе боком".

Элла ЛАМАХ, директор департамента семейной и гендерной политики министерства семьи, молодежи и спорта: "Це - не наговори, не наклепи, а допомога родині. Сьогодні ви повідомили - ви є поганями, завтра ви не повідомили - ви теж є поганями. Післязавтра ви не повідомили, але трагедія вже сталась - що буду у вас в душі?"

Ольга КАШПОР, корреспондент: Руки насильникам развязывают не только социальные стереотипы, но и действующие законы - говорят в профильном департаменте.

Элла ЛАМАХ, директор департамента семейной и гендерной политики министерства семьи, молодежи и спорта: "Якщо ми забираємо жертв і шукаємо приміщення, куди поселити її, то в Європі не церемоняться із правами людини, правом власності, правом на житло. Якщо ти - кривдник, якщо ти порушив права своєї родини, ти скривдив дружину, дітей - пройди обов'язкові реабілітаційні програми і, більше того - стань на облік, як кривдник".

Ольга КАШПОР, корреспондент: После того, как муж обманом выселил Катю из квартиры, ей с дочерью пришлось вернуться домой к родственникам, которые из-за жилплощади готовы и ее, и ребенка со света сжить.

ЕКАТЕРИНА, жертва домашнего насилия: "Легкие телесные. Когда я говорю, почему нужно ждать, когда будут тяжелые телесные, милиция разводит руками и говорит, что мы ничего не можем сделать".

Ольга КАШПОР, корреспондент: В отчаянии Катя писала уполномоченному по правам человека Карпачевой. Из офиса омбудсмена жалобу переправили в местные соцслужбы. Те предложили женщине с ребенком пожить в Пуца-Водице...месяц. Насилие в семье порождает насилие в будущих семьях. Замкнутый круг - давно доказано. Сегодня все больше женщин в Украине понимают необходимость вырваться из него, вот только некуда.

Украина будет выплачивать газовую задолженность

Руслан СЕНИЧКИН, ведущий: Украина будет выплачивать газовую задолженность. До суда дело не дошло. "Нефтегаз Украины" и "Газпром" договорились о частичном погашении долга за поставленный природный газ. Рассчитаться нужно уже через 5 дней. Глава российского "Газпрома" Алексей Миллер и председатель "Нефтегаза" Олег Дубина решили, что до 1 декабря Киев отдаст деньги за газ, поставленный в сентябре, и частично рассчитается за октябрь 2008-го. После этого - следующий раунд переговоров.

~ Сергей КУПРИЯНОВ, пресс-секретарь "Газпрома": "Мы сможем продолжить переговоры по реализации меморандума, который был подписан в начале октября двумя премьерями, в котором, напомним, были достигнуты договоренности о возможном переходе на

прямые долгосрочные поставки газа и прямой контракт между "Газпромом" и "Нафтогазом Украины". Но, главным условием такого развития событий является полное погашение всей задолженности".

Руслан СЕНИЧКИН, ведущий: Бывший глава "Газпрома" и нынешний посол России в Украине Виктор Черномырдин рекомендует Киеву не накапливать газовые долги и считает, что цена на голубое топливо для Украины в следующем году будет не намного ниже среднеевропейской.

Виктор ЧЕРНОМЫРДИН, посол России в Украине: "Постоянно слышим эти разговоры: то подождите, то помогите, то дайте отсрочку. Сегодня цена газа на европейском континенте от 400 до 500 долларов. Потому и назвал руководитель "Газпром" такую цифру, его обязанность - по-другому не может. Какая все-таки цена будет - зависит от переговоров, есть много причин, которые влияют на цену, прежде всего, это договор - договариваться нужно".

Руслан СЕНИЧКИН, ведущий: В секретариате Президента считают, что предполагаемая цена на газ для Украины в 400 долларов - завышена. Также, по данным секретариата, долг Киева за газ, потребленный в сентябре и октябре этого года, составляет 1,26 миллиарда долларов. При этом представитель Президента по энергетической безопасности Богдан Соколовский уточнил: эта сумма - без учёта штрафных санкций. На Банковой заявляют: долги накопились из-за ошибок правительства. Решать проблему, по словам Соколовского, Президент готов лично.

~ Богдан СОКОЛОВСКИЙ, речник Секретариата Президента Украины: "Якщо ситуація не буде змінена на користь України, на користь ліквідації проблеми заборгованості до кінця дня завтрашнього, Президент буде змушений взятися за вирішення цього питання згідно зі своїми конституційними повноваженнями".

Реприхватизація повертається або в кого відберуть цього разу *"Студія "1+1", ТСН*

Наталія МОСЕЙЧУК, ведуча: Реприхватизація повертається або в кого відберуть цього разу. Прем'єр занесла Дамоклів меч. Юлія Тимошенко повертається до ідеї розпродажу та перепродажу вітчизняних підприємств. Прем'єрка переконує - це досхочу наповнить скарбницю під час кризи. Наврядче - відповідають їй економісти. Бо українські компанії дешевшають на очах. А саме слово реприватизація жах навіть для відважніших інвесторів.

Артем АЛЬОШИН, кореспондент: Власники заводів, газет, паракоридів вже встигли розслабитися. Мовляв який там перерозподіл майна - економічна криза на дворі. Аж раптом уряд знову заніс Дамоклів меч над їхніми головами. Прем'єрка Тимошенко взялася за давнє - закликаючи всіх перемкнути швидкість, вона першою показала приклад - мовляв велика приватизація повертається.

Синхрон: Юлія ТИМОШЕНКО, Прем'єр-міністр України: "Сьогодні очевидно що ми можемо повернутися до проектів чесної, прозорої, конкурентної приватизації, які також зможуть привести сотні мільярдів інвестицій".

Артем АЛЬОШИН, кореспондент: Де розпродаж, там і перепродаж - останній приклад американські нафтові компанії, яких відсунули від розробки чорноморського шельфу. А найяскравіший Криворіжсталь, що спорнула з рук Ахметова та Пінчука до індійських долонь.

Олександр РЯБЧЕНКО, експерт з економічних питань: "Якщо почнеться повернення в державну власність будь-якого одного великого об'єкту то дійсно інші будуть дуже серйозно думати і можуть побігти".

Артем АЛЬОШИН, кореспондент: Тому у великий перерозподіл економісти не вірять. А ось як метод залякування, щоби власник був більш лояльний до вимог уряду - цілком.

Олександр РЯБЧЕНКО, експерт з економічних питань: От там можуть бути дуже складні ситуації і дуже жорсткі рішення. Ті ж самі металургійні та хімічні підприємства, і будівельні".

Артем АЛЬОШИН, кореспондент: Скільки виробництв може піти з молотка Тимошенко не уточнює - пів року тому до її так званого списку приватизації входило майже 3 десятки компаній. Зараз апетит не менший.

Синхрон: Юлія ТИМОШЕНКО, Прем'єр-міністр України: "Фонд Держмайна буде готувати до чесної, прозорої, аукціонної приватизації ті об'єкти, які були штучно, політично зупинені і які ми зараз мусимо з вами терміново розглянути".

Артем АЛЬОШИН, кореспондент: Уже побігли, кажу очільниця Фонду Валентина Семенюк-Самсоненко. Палка противниця розпродажу вкотре наголошує - спочатку приведіть владу закон, а потім роздавайте.

Валентина СЕМЕНЮК-САМСОНЕНКО, голова Фонду Держмайна: "Бо наслідки приватизації звичайно страшні. Бо із 100% підприємств, які приватизовані, 47% взагалі підприємства не працюють".

Артем АЛЬОШИН, кореспондент: Експерти ж додають - продати наступного року що за дарма віддати. У 2009 очікують пік кризи тому вартість вітчизняних активів зменшиться чи не на половину.

Шаурма була тільки початком

Наталія МОСЕЙЧУК, ведуча: Шаурма була тільки початком - київська влада розпочавши боротьбу з вуличним фастфудом тепер має намір навести лад в царені малих архітектурних форм, простіше кіосків.

Олександр ШИЛКО, кореспондент: На цій київській площі після перерви знову торгують шаурмою. Кіоск швидко зачиняють. У них справді брали інтерв'ю тиждень тому коли тут проходив рейд із закриттям кіосків фастфуду, в яких за даними столичної влади не має водопостачання, каналізації, а отже не дотримані санітарні норми. Щоправда за тиждень після такого рейду це єдиний кіоск який побачила в цьому місці наша телегрупа, решти не видно. Споживачі ставляться до таких рейдів по різному. Наміри влади піти ще далі і запровадити єдине дозвоільне вікно для всіх кіосків Києва викликає вибух емоцій у підприємців.

Наталія ПОПСУЙ, Київська організація роботодавців "Свобода, право і справедливість": "Я не хочу вообщє слухать ни о каком монополизме. За мной стоит 600 простых предпринимателей, простых, которые выйдут под КМДА".

Олександр ШИЛКО, кореспондент: Представник влади твердить - ідеться про полегшення видачі дозволів. Землю під кіоски виділятимуть з аукціону. І кожен кіоскер отримає дозвіл 4 інстанцій - архітектури, СЕС, екології та земле відведення. Нині такі дозволи в районах мовляв видають не завжди.

Олексій ЄВЛАХ, депутат Київради: "А в деяких районах навіть без жодного такого погодження, вони абсолютно не є законними".

Олександр ШИЛКО, кореспондент: Представники районних влад ставляться до запланованої новації, так званого єдиного оператора із застереженням.

Юрій КРИКУНОВ, 1-й заступник голови Голосіївської РДА: "Той оператор, який вводиться і який не буде держаним чиновником, відповідно не несе кримінальну відповідальність за корупційну діяльність".

Олександр ШИЛКО, кореспондент: Рішення щодо так званих малих архітектурних форм Київрада має розглядати післязавтра.

Визначати зовнішньополітичні пріоритети України може лише Президент та Верховна Рада

5 канал, Час новин

Віталій ПОПВАР, ведучий: Визначати зовнішньополітичні пріоритети України може лише Президент та Верховна Рада, - нагадує вітчизняний МЗС Віктору Януковичу. Дипломати додають: народні депутати цього робити не можуть. Так відреагували в Міністерстві закордонних справ на висловлювання лідера регіоналів у Москві. Обурила МЗС і позиція

Януковича про відновлення Єдиного економічного простору. МЗС твердить: ця думка суперечить перемовинам із Євросоюзом про зону вільної торгівлі. Розкритикували там і ставлення Януковича до конфлікту у Грузії, адже ставати на бік Росії неприпустимо, бо вона порушила норми міжнародного права та визнала незалежність Осетії та Абхазії, - кажуть в МЗС.

Антимонопольний комітет України перевіряє обґрунтованість встановлених "Укрпоштою" комісій

ICTV, Факти

Інна ШЕВЧЕНКО, ведуча: Антимонопольний комітет України перевіряє обґрунтованість встановлених "Укрпоштою" комісій за прийом платежів від населення за житлово-комунальні послуги та електроенергію. За моніторингом комітету, винагорода за операцію становить від 2 до 2,5%. Водночас приватні банки це роблять максимум за 1% комісійних. В Антимонопольному комітеті вважають, що більшість людей платить саме у відділеннях "Укрпошти", адже вона займає домінуюче становище. Також у комітеті почали розслідування проти "Укртелекому" за підвищення вартості користування радіоточкою з 1 гривні 80 копійок до 6 гривень. Антимонопольники також впевнені: тарифи на проїзд у метро мають бути зменшені, щонайменше удвічі. У комітеті не бачать аргументованості збільшення ціни проїзду.

Голодовку объявили журналисты 34-го Телеканала Днепропетровска

ТРК "Украина", События

Елена КОТ, ведущая: Голодовка в прямом эфире. Ее объявили журналисты 34-го Телеканала Днепропетровска, протестуя против возможного рейдерского захвата. Говорят, все случилось после собрания акционеров. На нем присутствовало ограниченное число людей, которые приняли решение о реорганизации телестудии. Со сторонами конфликта общалась Наталия Гусак.

Наталия ГУСАК, ведущая: Журналисты городского телеканала Днепропетровска объявили бессрочную голодовку в прямом эфире. Расположились прямо в коридоре студии - так протестуют против ликвидации телекомпании и увольнения ее руководства.

Журналистка: "Мы защищаем сейчас свои права, которые нарушают народные депутаты, и мы будем стоять до конца".

Юлия ВИТВИЦКАЯ, ведущая 34-го телеканала: "Хочется попросить нормальных людей - пожалуйста, помогите нам сохранить канал".

Наталия ГУСАК, ведущая: В режиме телемарафона журналисты работают почти сутки. Все сюжеты, которые делаются в течении дня, касаются событий на 43-м.

Диктор: "34 телеканал прерывает трансляцию в связи с чрезвычайной ситуацией".

Наталия ГУСАК, ведущая: На канале опасаются рейдерского захвата. Говорят, на днях часть акционеров провели собрание. На нем приняли решение реорганизовать городское телевидение, сменить его форму собственности и руководство. Здесь считают: это было незаконно.

Владимир БЕЛЫЙ, председатель ЗАО "ТСД": "Они все это сделали в рейдерское время - в пятницу вечером. Пятница, суббота, воскресенье для подачи иска в прокуратуру, суды, это время такое плохое".

Наталия ГУСАК, ведущая: Вторая сторона на это говорит - собрание действительно провели. Оценку его законности не дают, при этом считают необходимым разобраться, кому на самом деле принадлежат акции. А объявленную журналистами голодовку называют на оправданной.

Михаил СОКОЛОВ, акционер: "Журналистов смогли настроить подобным образом, убедив их, что готовится силовой захват. И они не понимают, о чем идет речь. Какими силами? И кто будет что захватывать?".

Наталя ГУСАК, ведучая: В городском совете, которому принадлежит треть акций телеканала сейчас создали специальную комиссию - она должна найти пути, как разрешить конфликт.

Александр ТИМОШЕНКО, секретарь городского совета: "Если бы мы нашли внесудебное решение данного конфликта, то это было бы, я так думаю, самым лучшим вариантом".

Наталя ГУСАК, ведучая: А пока здесь ищут эти варианты, журналисты остаются заложниками хозяйственного спора.

Домовилися "Нафтогаз" частково розрахується з "Газпромом"

СТБ, Вікна-новини

Сергій ПОПОВ, ведучий: Домовилися. "Нафтогаз" частково розрахується з "Газпромом". У Секретаріаті українського президента на такий швидкий результат не очікували, навіть почали збирати президента до Москви на перемови. З укладанням боргових стосунків з Росією на Банковій з'явилася нова мета: у Ющенка хочуть газу за 100 доларів.

Тетяна КОВАЛЕНКО, кореспондент: Україна пообіцяла Росії - свій борг вона погасить, але не весь. Лише за той газ, який використала у вересні й частково за той, що його отримала від жовтня. Про суму цієї частини поки не повідомляють. Лише називають дату погашення - 1 грудня. Скільки ж усього "Нафтогаз" заборгував "Газпромові" - навіть в Україні називають різні величини.

Богдан СОКОЛОВСЬКИЙ, уповноважений президента України з міжнародних питань енергетичної безпеки: "Російська сторона звинувачує нас в наявності боргу 2,4 мільярда. Ми стверджуємо, на основі документів, про те що я сказав борг 1,26 мільярда."

Юрій БОЙКО, опозиційний міністр палива та енергетики: "Лева частина боргу, я вважаю, що там 2,2 мільярди доларів - лева частина боргу, це борг за перший квартал 2008 року"

Тетяна КОВАЛЕНКО, кореспондент: Якою буде ціна на газ наступного року? Москва попередила - якщо Київ не погасить боргів, то - середньоевропейською, 400 доларів. В Україні рахують інакше, і теж по різному.

Богдан СОКОЛОВСЬКИЙ, уповноважений Президента України з міжнародних питань енергетичної безпеки: "Середньорічна ціна на газ, за нашими оцінками, для України мала б складати менше ніж навіть ніж сто доларів за тисячу кубометрів газу".

Юрій БОЙКО, опозиційний міністр палива та енергетики: "Тримаючи логіку минулих домовленостей, ми повинні намагатися дотриматися, щоб ціна не була більшою за 179,5 доларів"

Тетяна КОВАЛЕНКО, кореспондент: Наступного разу сісти за стіл перемов "Нафтогаз" і "Газпром" планують уже на початку грудня. І за умови, якщо Україна сплатить бодай частину свого боргу.

Олександр Лавринович про ризики відсутності Голови Верховної Ради України

Радіо Ера-FM, Від першої особи

Сергій ДОЙКО: Я із задоволенням представляю вам гостя нашої студії – сьогодні це Олександр Лавринович, перший заступник голови Верховної Ради України.

Я навіть не вагався, готуючись до нашої програми, з якого запитання я хотів би, так би мовити, зайти в розмову. От як воно – керувати недієздатним парламентом? Він взагалі легітимний зараз, цей парламент, чи ні?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Звичайно, легітимний. Легітимність парламент отримує від громадян України, які біля виборчих скриньок вкидають бюлетень в скриньку, тим самим делегуючи своє право тим, кого вони обирають вирішувати державні справи від їх імені. Тому

легітимність стовідсотково забезпечена. Що стосується дієздатності, вона відсутня через те, що основний закон країни передбачає, що всі акти парламенту підписує голова Верховної Ради. Поки ця посада залишається вакантною, жоден акт Верховної Ради не може набрати чинності. Тому парламентська робота в її завершальній стадії сьогодні є неможливою. Це не означає, що взагалі народні депутати не можуть працювати і виконувати іншу функцію, зрештою я скажу навіть...

Сергій ДОЙКО: А яку іншу функцію, пане Олександрі?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я скажу навіть, що найважливіша стадія роботи в парламенті це підготовка проекту закону до його розгляду і ухвалення в сесійній залі. Це професійна робота, яка має бути зосереджена в профільному комітеті...

Сергій ДОЙКО: Пане Олександрі, але все одно апогей результативності це ухвалення і підписання головою Верховної Ради.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Безумовно...

Сергій ДОЙКО: Вибачте, будь ласка, за таку фамільярність, от в нас тут є така кнопочка – можу вимкнути, можу увімкнути. От коли вона увімкнута, ми з вами говоримо і люди насчують, якщо я її вимикаю – нас ніхто не чує. Отак і парламент – люди можуть прийти і говорити, говорити, виступати із заявами, оголошувати звернення, як воно і відбувалося, коли в пленарному режимі працювала Верховна Рада, але якщо і ухвалять, то сенс цього законопроекту? Його ж ніхто не може підписати.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Так от, ви показували кнопочку, а я хочу сказати, що якби ви сьогодні прийшли на роботу і замість того, щоб готуватися до цього ефіру, сиділи і грали в шахи цілий день, і коли ми зайшли з вами сюди, до студії, нас могли б не слухати, а просто сміятися, тому що було б зрозуміло, що ви абсолютно не готовий до ефіру.

Сергій ДОЙКО: Може бути, але такого не може бути.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Так от для того, щоб в сесійній залі була робота, потрібно, щоб до цього була підготовка, щоб можна було серйозні речі ухвалювати після професійної проробки. Тому значна частина роботи зараз робиться в парламенті, і це абсолютно нормальна річ. Те, що ми маємо проблему зі спікером парламенту, це питання не вперше, скажімо, в історії України затягується, поки що це не дуже довгий період, до речі, тільки з 12-го числа. Цей час є не такий довгий, інше питання, що всі звертають увагу, що от немає рішення відразу, яке могло б бути.

Сергій ДОЙКО: Ну, це логічно. Всі говорять про антикризовий пакет-2. Ви говорили про це, представники БЮТ говорили про це, а як вони можуть не говорити, якщо уряд пропонує все ж таки щось в цьому контексті робити. Знову ж таки, де цей антикризовий пакет-2? В цьому контексті я принаймні, от як громадянин, роботи парламенту не бачу, хоча про це всі говорять, що треба ухвалювати, треба рухатися далі у подоланні економічної кризи. Де цей рух далі?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Знаєте, дуже просто говорити тривіальні очевидні речі і набагато складніше сказати, як можна вирішити те чи інше питання. Я хочу зробити дві ретроспективи, нагадати, як півроку велася така інтенсивні кампанія стосовно закону про дорожній рух. Ну просто неухвалення цього законопроекту створювало загрозу нацбезпеці, а коли я особисто прочитав з початку до кінця весь цей проект закону і почав задавати питання ініціаторам і виконавцям цієї кампанії, то я із здивуванням побачив, що вони навіть не розуміють, про що я їх питанню, тобто не знають змісту цього законопроекту. І якщо законопроект передбачає поруч з хорошими, правдивими речами розв'язання кількох лобістських проектів, які перекреслюють повністю все, що записано в цьому законі, оце як раз відповідь на питання що має бути в сесійній залі і як воно має бути підготовлено.

Стосовно пакету додаткових проектів щодо розв'язання кризових явищ, які є в українській економіці, такі проекти справді надходять і від кабміну, і від народних депутатів, і великий пакет зареєстрований в парламенті від опозиційного кабміну. Сьогодні також прийшли два проекти закону від Кабміну. Для того, щоб вони були розглянуті і ухвалені, я думаю, ніхто не образиться з членів уряду і шановних депутатів, якщо я скажу, що переважна більшість цих проектів потребує коригування з професійної точки зору з тим, щоб вони були можливими для

виконання і давали нормальний ефект, і щоб вони були в гармонії з іншими актами українського законодавства.

Сергій ДОЙКО: Наскільки суттєвого коригування вони потребують?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я також не можу сказати, що я є істина в останній інстанції, яка знає, наскільки глибоко потрібно робити зміни чи поправки в цих законах. Для цього існують парламентські комітети, де колегіально працює велика кількість фахівців, як спеціальних експертів у комітетах, в апараті, так і народних депутатів України, які мають досвід роботи в тій чи іншій галузі.

Сергій ДОЙКО: Пане Олександр, було б дивно, якби я вас зараз попросив на сто відсотків сказати, чи відкрити всі, як то кажуть, жалюзі і розповісти що ж де відбувається в середині глибоко, але принаймні в чому проблема... Знову ж таки я повертаюся до голови Верховної Ради. А чому повертаюсь? Та тому, що відсотків 99,9 в періоді як журналістів, так і людей не сумнівались, що після середи, коли Верховна Рада задовольнила заяву Арсенія Яценюка про відставку, в четвер вже з'явиться новий спікер. Потім оцей період, потім зараз. В чому все-таки проблема, що спікера не можуть нормально обрати?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я думаю, що очевидно питання, що і не могло бути рішення відразу по обранню спікера, оскільки виборча система, яка сьогодні чинна в Україні і за якою вже двічі обирали склад парламенту, не передбачає можливості того, щоб у нас функціонували народні депутати як окремі особистості, які на власний розсуд будуть ухвалювати рішення.

Сергій ДОЙКО: Це погано?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Це і добре, і погано, тобто тут є дві складових. Я думаю, що загальний підхід, що існують політичні партії, які мають свої фракції в парламенті, які ухвалюють по важливих державних питаннях солідарні рішення щодо обов'язкового голосування, має більше позитивів, ніж негативів, тому що коли є 450 позицій, думок і випадковий збіг чисел, це набагато гірше, ніж ясні прогнозовані підходи і прогнозовані рішення. Попередній голова обирався коаліцією, яка була сформована в кількості 227 депутатів, і 227 депутатів обрали його головою парламенту. Після того, коли коаліція припинила своє існування, він подав свою заяву, і через деякий час ця заява була задоволена Верховною Радою. Зрозуміло, для того, щоб був обраний новий голова парламенту, потрібно або формування нової коаліції, або домовленість на якийсь проміжок часу про співробітництво між кількома фракціями парламенту, які будуть визначати порядок денний для роботи і домовлятися щодо ухвалення рішень. От цей процес для вироблення спільних позицій або у форматі створення нової коаліції, або у форматі тимчасової співпраці заради вирішення найважливіших питань зараз і триває.

Сергій ДОЙКО: Як може виглядати де-юре ця тимчасова співпраця, оскільки чітко записано, що парламент має мати коаліцію? Тобто її ж треба якось оформити? А якщо це буде тимчасова співпраця, це так само має бути оформлено у вигляді коаліції?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Ні. Парламент може не мати коаліції, в такому випадку в Президента виникає право ухвалити рішення про дострокове припинення повноважень Верховної ради України, тобто те право, яке він має сьогодні. Тобто ніхто ж не може примусити сьогодні, якщо не об'єднуються і немає можливості досягти якогось компромісу... Ні, тоді ні, треба обирати новий склад. А роботу при тимчасових домовленостях и могли бачити з 2 вересня по 2 жовтня цього року. Я не думаю, що у вас є підстави сказати, що ця робота була неефективною.

Сергій ДОЙКО: Ну, принаймні люди, які нам телефонують, вони навіть неодноразово гостей запитували, чому ж це було не оформити в коаліцію і так далі працювати, оскільки 356, 364, 375 – скільки голосів давали за ті чи інші рішення, то люди вже просто забули, коли таке було в парламенті, мається на увазі нашому.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Навіть більше 400 було.

Сергій ДОЙКО: Тим більше.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Знаєте, мені теж приємно було організувати цю роботу, тому що...

Сергій ДОЙКО: Ну, це була робота принаймні.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Це була робота, був пошук необхідних питань, які потрібно розглянути і проектів рішень, і коли проходила професійна експертиза, організаційна підготовка, ми виходили до сесійної зали і точно знали, що ми будемо робити, як, і які будуть результати.

Сергій ДОЙКО: Питання руба – що не дало далі отак співіснувати ПР і БЮТ? Амбіції лідерів?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Дуже багато проблемних питань і різних підходів вирішення таких концептуальних питань, які стоять перед країною, ну, і не проста історія, звичайно, стосунків. Це ж, як не є, політичні опоненти, причому найбільші політичні опоненти в країні. І те тимчасове об'єднання, яке було, показало, що коли є складна ситуація, то політичні сили здатні переступати бодай на якийсь час через свої амбіції, в тому числі і лідери...

Сергій ДОЙКО: Але «бодай на якийсь час» - от і чому проблема мабуть.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я не думаю, що в цьому проблема, тому що якби в державі не було політичних опонентів, а були тільки союзники, ця б держава називалась інакше і лад би називався інакше. Я думаю, що ви не встигли забути той лад, в якому ви народилися.

Сергій ДОЙКО: Пане Олександр, ви готові стати головою Верховної Ради України?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я на це питання вже давно відповідав і багато разів, що...

Сергій ДОЙКО: В моєму ефірі ви ще не відповідали.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: У Верховній Раді для мене не існує жодної посади, на якій би я не міг працювати.

Сергій ДОЙКО: Дуже частот чуєш «от тому-то, тому-то не вдалося стати головою всієї Верховної Ради». От, наприклад, Плющу, там, може вдатися, або Лавріновичу, але за умов... Ну, я різних думок чую, але принаймні що значить бути «головою всієї Верховної Ради» з огляду на те, яка в нас Верховна Рада і які там є політичні опоненти, про що ви щойно говорили?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: В нас нормальна Верховна Рада і структура парламентів всіх країн має багато складових, і функція спікера полягає в тому, щоб забезпечити можливості для плідної, професійної роботи парламентських комітетів і чіткої організації роботи в якості модератора в сесійній залі, щоб дати можливість ухвалити ті рішення, які будуть продуктом фракційних домовленостей, і організувати таким чином їх розгляд, щоб можна було і самим народним депутатам і суспільству чітко зрозуміти аргументацію, через яку те чи інше рішення розглядається або відхиляється.

Сергій ДОЙКО: Пане Олександр, от ви сказали про право Президента, ну, після 23 листопада в нього дійсно вже там залізобетонне право розпустити парламент і призначити дострокові вибори. Чи може все-таки бути, от як ви думаєте, що в парламенті все ж таки вдасться створити чи там тимчасову більшість, як ви говорите, чи коаліцію вже закріпити, щоб вибити, я так висловлюсь, в президента оцю можливість розпустити парламент? Я до чого все це веду? Я прочитав, готуючись до нашої розмови, що ви висловили...

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: А, ви-таки готувалися?

Сергій ДОЙКО: Я? А ви сумнівалися?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я не сумнівався, я це до того, як ми маємо працювати в парламенті – тільки пленарні засідання.

Сергій ДОЙКО: Звичайно, я готувався, але ви в одному з інтерв'ю, я навіть знаю цю газету, але не буду говорити, бо це ж не реклама, так от, ви сказали, що у вас є, так би мовити, сподівання, вірніше, ви сказали «в мене є підстави сподіватися», – так переказали ваші слова журналісти, – що парламент пропрацює до 2012 року. Значить підстави на чомусь базуються? Не просто ж так?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Звичайно, вони базуються на практиці взаємостосунків, які є між провідними діячами різних політичних партій, взаємодії між різними парламентськими

фракціями і відчутті власної відповідальності за сучасний стан справ в Україні. Це дає мені підставу вважати, що такий варіант є можливим.

Сергій ДОЙКО: Тобто щось має відбутися – і Президент парламент не розпустить? Тому що йому ж ніхто не вкаже, як робити...

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Взагалі, знаєте, це абсолютно другорядна чи навіть третьорядна справа, щоб щось вибивати, якісь права, в Президента. В даному випадку набагато важливіше країні мати ефективний і дієздатний парламент. Якщо парламентарі не зможуть це забезпечити, то це вже навіть, я б сказав, не право Президента, а він повинен зробити все для того, щоб в країні з'явився дієздатний парламент. Для цього і передбачено в конституції позицію, яка дозволяє йому в окремих випадках ухвалювати рішення про дострокове припинення повноважень і обрання нового складу.

Сергій ДОЙКО: Знову ж таки запитання руба: а Президент зацікавлений в тому, щоб в нас був дієздатний ефективний парламент?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Це питання можна задати тільки Президенту.

Сергій ДОЙКО: А як ви думаєте?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я не хочу думати за нього, тому що не маю такого права.

Сергій ДОЙКО: Ну ви відчуваєте... тоді подумайте за вас: ви в парламенті, коли працюєте, ви відчуваєте, що якісь такі сили позапарламентські не зацікавлені в тому, щоб парламент працював ефективно і конструктивно?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я думаю, що тверезомислячі політики в Україні прагнуть, щоб в Україні був ефективний дієздатний парламент.

Сергій ДОЙКО: Красиво відповіли, як дипломати, знаєте, відповідають – все сказали, а ніби і нічого. Кого зараз уряд представляє?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Уряд зараз представляє частину Верховної Ради...

Сергій ДОЙКО: Уряд меншості, якщо так можна назвати, так?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: ні, уряд меншості це взагалі-то зовсім інше поняття. Уряд меншості це коли його формує фракція парламенту найчисельніша, тобто та політична партія, яка виграла вибори. Якби сьогодні в нас працював однопартійний уряд ПР, то це був би уряд меншості.

Сергій ДОЙКО: А зараз?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: А зараз уряд неіснуючої коаліції.

Сергій ДОЙКО: Значить це неіснуючий уряд, ну, так, по суті?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Ні, це існуючий законний уряд України. Інша справа, що сьогодні він не має під собою політичної основи, тобто не існує тої коаліції, продуктом якої він є. І в цьому також є велика проблема для держави і джерело нестабільності і негарздів, оскільки уряд, який не має парламентської підтримки, не може бути ефективним апріорі, тому що для того, щоб ухвалювати ефективні рішення, парламент потребує багато в чому їх законодавчого оформлення, починаючи з найголовнішого – з державного кошторису, з держбюджету країни і багато інших рішень, які необхідно ухвалювати. Якщо уряд спирається на парламентську меншість, і не має політичних домовленостей щодо спільної роботи представників інших парламентських фракцій, такий уряд не може бути ефективним.

Сергій ДОЙКО: Я просто до чого це все запитую? Це ж не мої якісь там громадянські навіть позиції чи думки. Просто зараз працює цей уряд, надходять транші з боку МВФ, знову ж таки фінансові питання вирішує, а раптом цей уряд врешті відправляють у відставку, оці всі питання, які на цьому відрізку часу розглядає уряд, як вони потім будуть відображатися з точки зору відповідальності? Тобто уряд є, щось навирішував, потім він зникає, в парламенті немає сили, яка відповідає за дії свого уряду, і що далі?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: В парламенті є політична сила, яка відповідає за дії сьогоднішнього уряду, і всі члени уряду і Прем'єр-міністр мають прізвища. Вони несуть персональну відповідальність за кожне своє рішення свою дію. Є дві політичні сили, які

формували цей склад кабміну, вони несуть всю повноту політичної відповідальності за результат його роботи. В державі не може бути ситуації з відсутністю уряду, тому українська конституція передбачає безперервність роботи кабміну, і незважаючи на будь-які перипетії політичні, які відбуваються, кабмін є, і заміна одного кабміну іншим відбувається одномоментно, скажімо так, в одну секунду пропадають повноваження одного і з'являються повноваження іншого. Тому не може бути в країні безвладдя, і відповідальність за свої рішення політично несуть політичні сили, а в усіх інших аспектах – конкретні посадовці, які обіймали посади в уряді.

Сергій ДОЙКО: Якщо ви сказали, що парламент може пропрацювати до 2012 року, то як довго цьому уряду ще працювати? Він може пропрацювати хоча б вполовину стільки, скільки парламент?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Знаєте, в разі вирішення питання по створенню нової більшості в парламенті, безумовно уряд зазнає змін, тобто в такому вигляді, як він є сьогодні, я думаю, що в нього немає перспектив для довгої роботи.

Сергій ДОЙКО: Представники ПР працювали б в уряді Тимошенко?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я думаю, що це питання може бути предметом обговорення, і рішення щодо цього питання в разі, якщо воно стане актуальним, буде ухвалюватися колегіально із розумінням всієї відповідальності за подібні рішення.

Сергій ДОЙКО: Пане Олександр, я готувався до нашої передачі – це я вам ще раз підтверджую. Ви от днями заявили, мовляв, український винахід блоків – обман виборців. І, мовляв, в усіх блоків одна доля – розпад. От я співставив ситуацію з Російською Федерацією: там також у виборах не беруть участь блоки, і до чого це все дійшло? «Єдина Росія» має 315 депутатів у нижній палаті, 111 сенаторів має, якщо не помиляюсь, у верхній палаті. Партія влади, всюди «Єдина Росія», а де та опозиція – невідомо, а можливо, якщо б об'єдналася в блок, то і в думу пройшла і так само представляла би інтереси людей. Оце щодо блоків. Блоки в нас є, але я так зрозумів, що ви проти цього?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Звичайно, я проти. Я можу ще раз сказати, що це обман людей, тому що справжні блоки, які об'єднують різні політичні партії під час виборчої кампанії, приречені на те, щоб бути неефективними як мінімум, або на розпад, як це українська практика показала протягом 17 років. Це те, що в нас, скажімо, є один блок, який називається блоком, а насправді він працює за всіма канонами стабільної політичної партії. Блоки, які об'єднують кілька політичних партій, який називається, наприклад, НУ, ви можете бачити наслідки, яким чином він може ефективно функціонувати. Це один аспект. Інший це те, що політична відповідальність, яка повинна бути не просто першою складовою, в головної складовою, щоб громадяни України точно знали, що вони, віддавши перевагу тій чи іншій політичній партії, повинні виставити на наступних виборах їй оцінку обов'язково. А блоки мають таку властивість змінювати свій склад. Сьогодні віддали голос цьому блоку, а завтра його вже немає, і виставити йому оцінку неможливо, бо замість нього пропонується щось інше...

Сергій ДОЙКО: Але люди принаймні знають, з яких партій складається цей блок, а якщо не знають, то ми їм допомагаємо, журналісти, все розповідаємо.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я думаю, ви перебільшуєте власні можливості і людську пам'ять. Якщо я зараз вас питаю, щоб ви назвали політичні партії, які складають блок НУ – назвіть, будь ласка?

Сергій ДОЙКО: Ну, НУ... Дев'ять точно я знаю: партія НУ, НС...

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Давайте не будемо мучитися, ви не згадаєте.

Сергій ДОЙКО: Я не згадаю дев'ять, але шість знаю точно.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: І ви знаєте, що ви в цій країні не є найменш обізнана особа.

Сергій ДОЙКО: Ну, дякую, в принципі це об'єктивно.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Тому це відповідь на питання. Я не буду питати про інші блоки, які були раніше, я думаю, що це є очевидна річ. І те, що в інших країнах практикується

об'єднання до виборів, воно практикується в досить своєрідний спосіб. До речі, я інколи читав або чув критиків, що це не тільки в українців, а й в інших державах, але там це по-іншому робиться: там формується коаліція до виборів...

Сергій ДОЙКО: Дійсно, я може і не згадаю всі дев'ять, але я чітко знаю, що КПУ це КПУ, ПР це ПР, блок Литвина складається з народної і трудової партій...

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я вас не екзамую, я просто...

Сергій ДОЙКО: Я так думаю. БЮТ так само – це ПРП, «Батьківщина» і УСДП Онопенка. Я думаю, що в НУ дев'ять, а тут три. От три як би все одно більшу відповідальність, якщо розподілити між собою, несуть ніж дев'ять чи десять. Можливо тут питання стоїть в тому, скільки політичних сил об'єднуються в блок?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Ні, ні в цьому. Питання в тому, чи існує взагалі політична партія, як така, і чи здатна вона в довготривалій перспективі пропонувати суспільству можливості для ухвалення державних рішень і отримати людську підтримку, том що коли формується блок імені мене, це означає, що партії як такої не існує, є харизматичний лідер, політик, який веде відповідну кампанію. Це більш притаманно для президентської кампанії, ніж для парламентської.

СЛУХАЧ: Добрий вечір. Володимир, Львів. Прохання до депутатів: врахувати, що економічна криза йде, народу потрібний не драмтеатр, а щось з елементами, вибачте, клоунади. Елементи рижого клоуна є у Плюща, а більше не знаю. В Росії Жириновський є, потішає народ. От бажано б врахувати, щоб не сухий був спікер, а все ж таки з елементами гумору.

Сергій ДОЙКО: Ага, ще й з елементами гумору щоб був спікер, отак!

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я вважаю найважливішим, щоб у Верховній Раді був спікер, який буде забезпечувати ефективну роботу парламенту і не буде робити кроки, які б заважали політичним фракціям ефективно реалізовувати свої домовленості і свої політичні лінії і буде створювати умови для того, щоб парламентські комітети могли виконувати професійно свою роботу по підготовці проектів рішень для парламенту. А що стосується гумору це важливо, але необов'язково для демонстрації в сесійній залі.

Сергій ДОЙКО: Я не знаю, пане Олександр, може я знову ж таки повертаюсь до теми, яку ми з вами вже порушували, але мені просто цікаво: ну, гіпотетично уявімо, що ви сидите в кріслі номер один в парламенті. От як можна об'єднати, як можна координувати, керувати оцим таким складним парламентом, оскільки, ну бог його знає, я чітко пам'ятаю, по-моєму, це пан Матвієнко вам же ж з місця говорив «пане Лавриновичу, а от ви зараз почнете головувати і так все буде просто?» Значить це не просто. Як має людина налаштуватися в середині, щоб йти на таке невдячне таке... невдячну таку справу, щоб керувати таким складним парламентом?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я з вашого дозволу заберу тут слово «керувати», тому що керувати народними депутатами неможливо в принципі, можна тільки створювати умови для того, щоб вони могли свою волю реалізовувати шляхом вирішення питань, які вони будуть розглядати, або голосуванням, або висловленням своєї точки зору. Звичайно, бувають і інші способи, які застосовуються в парламенті, в тому числі в сесійній залі, але це не є ті дії, які сприяють ухваленню рішень. Безумовно, кожен...

Сергій ДОЙКО: Але блокують рішення деякі добре...

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Кожен член парламенту це є особистість, кожен має право на свою точку зору, по-різному її відстоюють, і тій особі, яка зобов'язана організувати роботу сесійної зали, необхідно суворо дотримуватися тих процедур, які спільно народні депутати встановили у своєму регламентному документі, і тоді це буде достатня підстава вважати, що ефективно і якісно можна забезпечувати свою модераторську функцію в парламенті.

Сергій ДОЙКО: Вам вдасться?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Я думаю, що відповідь на це запитання ви могли отримати, я вже цим займався не один раз і у вересні, і в жовтні, так що я думаю, що і ви особисто, і інші можуть самі для себе поставити оцінку такій роботі.

СЛУХАЧ: Добрий вечір. Михайло, Київ. Шановний пан Олександр, ви кажете, що біля скриньок люди дали повноваження Верховній Раді. Але ж по тій самій аналогії Верховна Рада збиралася в коаліцію і дала повноваження уряду. В Конституції не записано, що скільки повинен працювати уряд, стільки повинна бути і коаліція. Уряд робить реформи, а депутати можуть і переходити в іншу... Тобто чому якщо дали повноваження і працює парламент, чому уряд повинен, скажімо так, піти?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Дуже добре запитання. Я думаю, и почули, що я говорив про те, що уряд не повинен піти взагалі, а він може піти в тому випадку, якщо буде створена нова коаліція. Хочу уточнити, що біля своїх скриньок справді громадяни України дали право українському парламенту, народним депутатам, яких вони обрали, ухвалювати державні рішення від їх імені, але склад уряду вони не обирали. Склад уряду з'явився як продукт парламентської коаліції, це вже домовленість тієї частина парламенту, яка об'єднала народних депутатів в ту коаліцію, яка має право на ухвалення рішень по формуванню кабміну. В разі, якщо буде сформована нова коаліція, уряд буде новий.

СЛУХАЧ: Добрий вечір. Сергій, Київ. Ви критикуєте принцип блокування кількох партій під харизматичним лідером, але з іншого боку чи може бути якась альтернатива? На чому ви будете таке пояснення? Якщо подивитися на ПР, те ж саме – харизматичний лідер, який пропонується нам під час виборів з усіх біг-бордів, але в той же час Табачник, Богатирьова і певні, так би мовити, слабкі елементи партії, тому партія в тій єдності, яку ви маєте, мабуть, на увазі, як опонент блокуванню, ми її просто не бачимо, і ПР навряд чи може стати тим еталоном в такому вигляді, як вона зараз є, для досягнення тих результатів, які ви декларуєте.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Ну, тут все дуже просто: ПР не претендує на звання еталону, вона претендує на звання лідера, і вона таким є, оскільки двічі на парламентських кампаніях більшість громадян України голосувала за неї, тобто прямо і відверто сказали, що це партія номер один в Україні. Що стосується лідера, то звичайно партія має мати харизматичного і популярного лідера, і в даному випадку це дуже добре, що ви це помітили. Що стосується об'єднання партій, то я за те, щоб вони об'єднувалися, якщо мова йде про президентську виборчу кампанію і потрібно обирати особу. Тоді це цілком нормально і природньо, що можуть об'єднатися різні партії для підтримки однієї особи. А коли мова йде про парламентські вибори, то тут повинні змагатися між собою політичні партії. Якщо є подібні чи дуже близькі позиції в різних партій, які не мають великої народної підтримки, вони можуть ухвалити рішення про те, щоб створити єдину партію. Зрештою саме в такий спосіб народилася ПР – з об'єднання кількох партій, які мали недостатню підтримку в суспільстві, і після об'єднання і створення єдиної партії ви можете сьогодні побачити результат, який є.

Сергій ДОЙКО: Пане Олександр, от всі прекрасно знають, принаймні часто чують, що от в ПР у лідера, як ви сказали, і дійсно так є, тому що результат говорить сам за себе, є різні групи – група того, група сього, група третього, четвертого... Ну, я п'ятого не чув, але чотири точно чув. Але в цих групах в усіх однакові інтереси, то навіщо ці групи?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Тут мова йде не про групи, а про окремих осіб, які мають свої точки зору, які можуть бути відмінними від точки зору більшості. І з моєї точки зору це абсолютно нормальна річ, тому що в нас не тоталітарна секта, а демократична партія, і кожен член партії має право на власну точку зору. Інша справа, що він не повинен діяти всупереч партійному інтересу, але у випадку, якщо таке трапляється, партія приймає рішення, і це теж ви могли бачити, і така особа стає поза партією. В цьому плані можу сказати, що наявність дискусії в партії, наявність різних точок зору тільки сприяє тому, що партія розвивається і демонструє те, що в ній йде творчий процес пошуку рішення, яке буде схвалено більшістю членів партії.

СЛУХАЧ: Добрый вечер. Геннадий, Днепропетровск. Пан Лавринович, скажите пожалуйста, с 2004 года всех, кто в Днепропетровске активно поддерживал Юлию Тимошенко, на многих сейчас дистанционно психотропное оружие, вызывающее амбивалентность, расщепление сознания, применяют. У меня есть диск MP3, там четко сказано, что лидер секты, три тысячи членов, с Днепропетровска «Возрождение», это люди, которые сотрудничают с

правительством Януковича, что это с вашего ведома получается. Вот вы можете подтвердить это или опровергнуть?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Ви знаєте, це питання яєсь дуже дивне, я навіть не знаю, чи ви самі усвідомлюєте, що ви питаєте. Я думаю, що якщо мова йде про роботу опозиційного уряду України, то ви завжди можете знати, які питання розглядає і які рішення ухвалює, які рекомендації для чинного кабміну, де показує хибність ухвалених рішень і які кроки пропонуються. І яким чином опозиційний уряд може впливати на настрої громадян України? Очевидно тільки тим, що вони можуть оцінити, наскільки більш ефективними могли би бути рішення, якби вони ухвалювалися чинним Кабміном.

СЛУХАЧ: Здравствуйте. Вячеслав, Кривой Рог. Почему обычно в конце года перед подписанием новых контрактов за газ возникают многомиллиардные долги?

Сергій ДОЙКО: Ми зрозуміли, але я спеціально не виносив цю тему на обговорення, оскільки ця тема трошки спеціальна і їй треба присвячувати всю передачу. Але все-таки, пане Олександр, ваша думка?

Олександр ЛАВРИНОВИЧ: Це не питання до того, щоб перед кожним підписанням нового контракту. Питання боргів за газ в нас існує дуже багато років і воно постійно присутнє. Просто коли обговорюється нова ціна, яка може бути продуктом формульних розрахунків, які є, або спеціальних політичних, тоді звичайно всі чують про те, що ми маємо борги, за які повинні розраховуватися. Борги завжди потрібно віддавати для того, щоб почувати себе впевнено, спокійно і самостійно.

Сергій ДОЙКО: Пане Олександр, я дякую вам за участь в нашій передачі. Нагадаю, що нашим гостем сьогодні був Олександр Лавринович, Перший заступник Голови Верховної ради України.